

List z 26. novembra 2009

Pre dcéry kresťanskej lásky

**Duchovný
život**

Drahé sestry!

Milosť nášho Pána Ježiša Krista nech je vždy s nami!

Cieľom tohto krátkeho listu je predovšetkým za cieľ popriať vám požehnané sviatky Nepoškvrnenej Panny Márie zázračnej medaily, svätej Kataríny, radostné výročie založenia našej Spoločnosti a milostiplný čas Adventu s Pannou Máriou, kedy sa máme «*pripravovať ísť v ústrety prichádzajúcemu Spasiteľovi "bedliaci v modlitbe a jasajúci v jeho chvále"*» (porov. Marialis cultus 4). Využívam túto príležitosť, aby som sa s vami podelila o niekoľko rodinných správ.

Zaiste ste sledovali reportáže o prírodných katastrofách, ktoré v týchto posledných mesiacoch postihli Indonéziu, Filipíny, Strednú Ameriku, a pritom citujem len najviac postihnuté provincie. Zakaždým sa naše sestry zmobilizovali a išli ošetrovať ranených, sýtiť hladných, potešovať zarmútených. Boli posilňované duchovnou a materiálnou pomocou, ktorú im preukázala «Spoločnosť bez hraníc». Naďalej sa spoločne modlíme za dotyčné populácie. Hoci sú títo ľudia tak často skúšaní, sú obdivuhodní pre ich odvahu pri prestavbe a opätovnom začínaní...

Minulý týždeň sa generálna rada zišla na svojom druhom mimoriadnom zasadaní, na ktorom sa okrem iného venovala budúcim medzinárodným formačným stretnutiam, ako odpovedi na želania vyjadrené generálnym zhromaždením. Počas jednej schôdzky sestra

Germaine Price predstavila správu o činnostiach, ktoré so svojou skupinou vedie v komisiách pri OSN. Vysvetlila nám, ako pozitívne boli ocenené odpovede, ktoré viaceré provincie zaslali na anketu o novom zaradení do spoločnosti osôb vylúčených na jej okraj. Tieto odpovede boli vlastne odrazom vášho poznania reality a priniesli veľmi konkrétne návrhy na riešenie ťažkostí spojených s reintegráciou osôb. Kiež by sme mohli naďalej medzi nami utvárať túto sieť komunikácie. Je doplnením telesnej a duchovnej služby, ktorú poskytujeme vo všetkých častiach sveta v spolupráci s toľkými mužmi a ženami dobrej vôle. Prispieva aj k osvetleniu očividnej nespravodlivosti existujúcej v spoločnosti, v ktorej žijeme.

Zvlášť budeme spojené počas nášho komunitného trídna, kedy budeme ďakovať Panne Márii za to, že prostredníctvom jednej dcéry kresťanskej lásky darovala svetu posolstvo medaily. Toto posolstvo je pokračovaním úcty svätej Lujzy voči Pánovi milosrdnej lásky a dôvery, ktorú mala voči Panne Márii, keď ju prosila, aby bdela nad malou Spoločnosťou. Tento jubilejný rok, kedy si pripomíname 350. výročie od smrti svätého Vincenta a svätej Lujzy, je privilegovaným časom k intenzívnejšej úvahe o vincentských koreňoch a dedičstve, ktoré nám zanechali naši Zakladatelia. Či to nie je vhodná príležitosť, aby sme tam, kde sa nachádzame, vyznačili novú cestu pre službu chudobným, cestu, ktorá ešte nie je označená alebo je len neurčito vytýčená? Táto komunitná udalosť nás musí pobádať aj k pozývaniu detí a mládeže, aby sa zapojili do vincentskej činnosti pre najnúdznejších.

Začnime horlivo Advent, čas prípravy na prijatie tajomstva, čas mlčanlivej nádeje pred tým, než zaznie radosť. Hľadme na Máriu, jednoduchú devu z Nazaretu, úplne dôverujúcu Božiemu slovu, ktoré v nej prebýva a ju stvára, celkom zameranú na nadchádzajúcu udalosť, a predsa pozornú k potrebám druhých. Vezmime si ju za sprievodkyňu a spolu s ňou sa nechajme premeniť Duchom Svätým!

V oddanej láske a uistení o modlitbe za každú sestru zostáva,

Sestra Evelyne Franc
dcéra kresťanskej lásky

ADVENT 2009

Pre všetkých členov Vincentskej rodiny

Drahé sestry, drahí bratia!

Milosť a pokoj nášho Pána Ježiša Krista nech prebývajú vo vašich srdciach teraz a navždy!

V dobe, keď som bol direktorom vnútorného seminára v Paname a zároveň duchovným správcom farnosti, kde sa nachádzal tento seminár, s jedným spolubratom sme zostavili špeciálny Adventný program s úmyslom prinavrátiť Vianociam ich pravý zmysel. Išlo o presmerovanie pozornosti z postavy Deda Mráza na osobu Božieho Dieťaťa. Tejto akcii sme sa venovali cez celú adventnú dobu a pri úkone kajúcnosti počas vianočnej vigílie sme symbolickým gestom očistili význam Vianoc.

Na túto našu spoločnú pastoračnú činnosť sme sa zamerali po skonštatovaní, akým rafinovaným spôsobom došlo k zmene v prostredí nášho pastoračného pôsobenia. Celkom na začiatku, keď som prišiel do Panamy, prežívanie Vianoc bolo vždy sústredené na narodenie Dieťaťa Ježiša. Vtelenie Boha do našej ľudskej prirodzenosti malo čisto náboženský charakter. Postupne rokmi, vplyvom mocných komerčných marketingov (postupov), ponímanie Vianoc začalo byť nahrádzané komerčnými vianočnými predstavami s postavou Deda Mráza vo všetkých obchodoch, ba dokonca bol ľuďom dávaný ako vianočný darček, aby si ním ozdobili svoje príbytky. Bolo smutné vidieť, ako úlisne a obratne sa zastieral pravý význam Vianoc a akým dotieravým spôsobom boli ľudia vtiahnutí do sveta konzumizmu.

Chcel by som upriamiť pozornosť na Vianočné sviatky najmä počas tohtoročného Adventu, aby sme ich chápali ako čas návratu k pravému

zmyslu Vianoc a počas tohto významného liturgického obdobia našej kresťanskej viery očistili svoj pohľad a prístup v súlade s našou identitou. Ide o narodenie Boha v našom živote prostredníctvom osoby Dieťaťa Ježiša, čo je veľmi dôležitým aspektom spirituality svätého Vincenta de Paul: Boh sa stal človekom a spojil sa s našou ľudskou prirodzenosťou, aby sme sa my stali podobnými jemu v našich vzájomných vzťahoch, predovšetkým s chudobnými.

Prial by som si, aby sme sa počas tejto adventnej doby zamerali na jeden špecifický a veľmi dôležitý prvok Vianoc a narodenie nášho Pána Ježiša chápali ako príchod pokoja a harmónie na tento svet. On je Kniežaťom pokoja, ako o ňom meditujeme vo Svätom písme počas celej adventnej a vianočnej doby. Súčasná situácia vo svete, v ktorom žijeme, ma totiž podnietila k prehĺbeniu témy pokoja, a preto si prajem, aby sme o nej uvažovali.

Všade naokolo, v každej časti planéty vidíme pustošenie, vojny medzi národmi, násilie medzi ľuďmi, gangsterskými skupinami v mestských štvrtiach a dokonca aj domáce násilie v rodinách. No v tomto ovzduší násilia v dnešnom svete existuje aj obava, zápas a úsilie o väčšiu bezpečnosť života. Často sa stáva, že sa ľudia pokúšajú dosiahnuť túto „bezpečnosť“ zvýšeným zbrojením a väčšou ničivou nadvládou nad nepriateľmi. Bezpečnosť vytváraná takýmto spôsobom však plodí len väčšiu úzkosť. Nie je to ozajstná bezpečnosť.

Mnoho ľudí tvrdí, že po udalostiach 11. septembra v Spojených štátoch amerických, žijeme vo svete, ktorý sa usiluje o svoju vlastnú bezpečnosť do takej miery, že si ani neuvedomujeme alebo dokonca sme ľahostajní voči záruke skutočného pokoja pre tých, ktorí sa nachádzajú mimo nášho kruhu. Chceme ochrániť svojich, a pritom sa uzatvárame do seba samých. Chceme sa priblížiť k tomu, čo je známe, dokonca k tomu, čo považujeme za svoj domov, a vytvárame si klamný dojem bezpečnosti.

Postoj konzumizmu, ktorý sa vkráda do všetkých oblastí našej „svetovej dediny“, sa ešte viac prejavuje počas vianočného obdobia. Stojíme pred výzvou obrátiť sa ku Kniežaťu pokoja, ktorý nás ohlasovaním Kráľovstva svojho Otca pozýva k osvojeniu si takých postojov, ktoré vedú ku skutočnej harmónii a dobrým vzťahom medzi národmi.

Chcel by som navrhnúť jeden konkrétny bod pre našu úvahu ohľadom úsilia o pokoj a harmóniu vo svete, ktoré sa prejavuje v prvom rade ozajstnou starosťou o potreby druhých.

K oslavám 350. výročia od smrti svätej Lujzy a svätého Vincenta v roku 2010, zodpovední predstavitelia Vincentskej rodiny na medzinárodnej rovine utvorili Projektovú komisiu pre podporu osobitnej iniciatívy v prospech najchudobnejších z chudobných. Do tejto iniciatívy sa majú zapojiť všetky vetvy našej duchovnej rodiny. Spomedzi navrhovaných možností zodpovední predstavitelia vybrali vzorový projekt mikrokreditov na Haiti. Tento projekt, spojený s programami výchovy a sociálnych služieb, sa ukázal ako účinný nástroj pre zlepšenie životných podmienok mnohých ľudí žijúcich v chudobe. Možno očakávať, že tento ukázkový projekt by mohol poslúžiť za vzor aj na iných miestach.

Povzbudzujem každého z nás, aby sme počas tejto vianočnej doby, zvlášť keď premýšľame, aký darček dať iným, ustúpili od konzumných návykov, často tak hlboko zakorenených v našom živote. Niekedy si to ani neuvedomujeme, no tieto návyky môžu viesť k takému spôsobu správania, ktorý prispieva k prehĺbeniu rozdielov medzi tými, čo niečo majú a tými, čo nemajú nič a tak namiesto vzájomného porozumenia medzi ľuďmi prináša rozdelenie. Takýto negatívny postoj v extrémnej podobe plodí násilie a ničenie, ktoré badáme v súčasnom svete. Vo väčšine prípadov je násilie vyvolané samotným faktom, že osoby nedokážu uspokojiť svoje základné životné potreby a v snahe zaistiť si lepší život, upadajú do pasce násilia.

Ako Vincentská rodina uvažujeme počas tejto adventnej doby, ako zmeniť naše postoje, aby sme sa vymanili z nadvlády konzumnej spoločnosti a darovali seba samých alebo iný dar ľuďom v núdzi, ako konkrétny prejav úsilia o porozumenie a pokoj.

Pre našu reflexiu navrhujem ešte jeden bod týkajúci sa úsilia o pokoj. V tomto predadventnom čase sa na nás obrátila Medzinárodná rada pre pokoj - Pax Christi - s prosbou navštíviť našu kúriu v Ríme. Rezervovali sme si čas a s Medzinárodnou radou hnutia Pax Christi sme vstúpili do srdečného dialógu. Na stretnutí sa zúčastnil aj jeden z mojich asistentov, dcéra kresťanskej lásky pracujúca v kúrii a spolubrat, ktorý sa veľmi angažuje v rámci činností hnutia Spravodlivosť a Pokoj, na ktorom chceme mať účasť a podporovať ho ako medzinárodná Vincentská rodina. Myslím si, že by bolo dobré

pouvažovať nad možnosťou pripojiť sa k medzinárodnému hnutiu Pax Christi.

Hnutie Pax Christi sa zrodilo na konci druhej svetovej vojny, keď sa zišla skupina niekoľkých Francúzov a Nemcov, aby sa spoločne modlili, hľadali zmierenie a nanovo sa usilovali o pokoj po rokoch bolestných konfliktov. Tento duch inšpiruje aj dnešné medzinárodné hnutie Pax Christi a zhromažďuje jednoduchých ľudí rôznych prostredí a kultúr, ktorí uvažujú a konajú vo svetle posvätnej vízie pokoja, zmierenia a spravodlivosti pre všetkých. Vo svete zmietanom násilím, terorizmom, vzrastajúcou nerovnosťou a celosvetovou neistotou, je táto vízia v súčasnej dobe omnoho naliehavejšia.

Dovoľte mi, aby som sa s vami viac podelil o informácie ohľadne hnutia Pax Christi, a tak vás podnietil k osobnej reflexii. Ide o svetové katolícke hnutie, ktoré sa usiluje o pokoj. Niektoré členské vetvy Pax Christi majú iný pôvod a sú známe pod iným názvom. Všetky však zdieľajú rovnaké presvedčenie, že pokoj je možný a že začarovaný kruh násilia a nespravodlivosti môže byť prelomený. Na viere založená medzinárodná organizácia Pax Christi sa usiluje o transformáciu a z nášho náboženstva vytvára jednoliatu silu pokoja a spravodlivosti. Čo do pôvodu a tradície, je katolíckou organizáciou, ktorá úzko spolupracuje s inými náboženskými tradíciami i so všetkými, ktorí majú podobné ciele.

Úsilie o šírenie pokoja predpokladá odstraňovanie násilia a práve táto medzinárodná organizácia Pax Christi sa snaží odhaliť prvotné príčiny násilia. Pri riešení konfliktov dáva prednosť pokojným prostriedkom, čo si v spoločnosti usilujúcej o pokoj vyžaduje posilnenie základov, ktorými sú ľudské práva, demokracia a právny stav. Pax Christi podporuje výchovu k pokoji, prácu s mládežou, formáciu v oblasti úsilia o pokoj, o sprostredkovávanie, a to všetko nenásilným spôsobom. Pracuje na vytváraní kultúry pokoja a pomáha ľuďom v ich napredovaní k zmiereniu a nádejnej budúcnosti.

Čo môžeme robiť my? Bratia a sestry, navrhujem, aby sme ako Vincentská rodina nachádzali v našom každodennom živote a v službe chudobným také prostriedky, ktorými zintenzívňime naše nasadenie sa o pokoj a spravodlivosť. Viem, že už tak robíme, ale slávenie Vianoc nám ponúka osobitnú príležitosť na obnovenie nášho úsilia. Mal by to byť prvý záväzok každej osoby žijúcej charizmu svätého Vincenta de

Paul, ktorý sa tak veľmi usiloval o porozumenie a pokoj, zvlášť pre chudobných, ktorí sú často obeťami násillia, ničenia a vojny. Prácu hnutia Pax Christi môžeme podporiť činnosťou, modlitbou a zverejňovaním ich pôsobenia, ako to robím teraz ja písaním tohto listu pri príležitosti adventnej doby. Medzinárodná organizácia Pax Christi vďačne prijme finančnú pomoc na podporu úsillia o odstraňovanie násillia a rozvoj kultúry pokoja, ktorý dnešný svet tak veľmi potrebuje.

Drahí bratia a sestry, vzhľadom na to, že začíname adventnú dobu úvahou o pravom význame Vianoc, vstúpme do tohto obdobia ako iniciátori pokoja, zvlášť v spoločnosti veľmi náchylnej na násillie; spoločnosti, ktorá je často zmietaná egoizmom, materializmom a konzumizmom, čo má za následok ešte väčšie rozdelenie a nie súlad. Uvažujme teda o pravom význame Vianoc, ktorým je narodenie nášho Pána Ježiša a nechajme stranou ostatné obrazy, ktoré vytvoril súčasný svet s cieľom uspokojovať naše vlastné materialistické potreby, aby nás odvrátil od ušľachtilej snahy dávať druhým.

Naša Vincentská rodina spája dovedna osoby rôznych prostredí a kultúr a všetci konáme na základe našej spoločnej vízie pokoja, zmierenia a spravodlivosti pre všetkých. Toto patrí k jadrú našej spirituality.

A ako povedal svätý Vincent de Paul: *„Proste jeho božskú dobrotu, aby dal Spoločnosti ducha jednoty, pretože sme boli založení na zmierovanie duší s Bohom a ľudí medzi sebou navzájom“* (Coste XI, s. 6).

Váš brat vo svätom Vincentovi,

G. Gregory Gay, CM
generálny predstavený

Úvaha na deň mesačnej obnovy

"Lebo je veľké jeho milosrdenstvo voči nám..."

(Ž 116, 2)

V súčasnosti vernosť nie je už považovaná za vysoko oceňovanú spoločenskú hodnotu, ako tomu bolo kedysi. Rýchle a hlboké zmeny v oblasti myslenia a bezuzdného výskumu novostí vo všetkých oblastiach života spochybňujú zmysel vernosti. Už nie je považovaná za veľkú hodnotu uznávanú všetkými, zvlášť na Západe, kde sa stáva bežným rušiť svoje záväzky, významné, či jednoduché, pritom sa to považuje za normálne. Ľudia si zvykajú na túto kultúru, ktorá odhadzuje po konzumácii, dokonca i v najväznejších skúsenostiach a životných rozhodnutiach.

V tomto kultúrnom kontexte, kde sa všetko zdá dočasné, žijeme našu vernosť vinčenskému povolaniu. Preto nám prichádzajú na myseľ mnohé otázky: je dnes vernosť ešte možná? Čo znamená zostať verným svojmu povolaniu prijatému od Boha? Ako žiť a rásť vo vernosti? Prvá odpoveď, ktorá nám spontánne prichádza na myseľ, je vytrvalosť, t. j. zachovať si povolanie, žiť v Spoločnosti až do smrti. Ale vernosť má aj iné aspekty: bojovať proti rutine tak, že živíme plameň povolania; žiť nadšene záväzky služby; nepodľahnúť určitému spohodlneniu a nenáročnosti života... Toto všetko môže byť obsiahnuté vo výraze „tvorivá a odvážna vernosť“¹. Pre sv. Vincenta vernosť znamenala predovšetkým stálosť a vytrvalosť v povolaní. Veľmi jasne to vidíme v jeho konferenciách z 22. 9. 1647 a 3. 6. 1653 pre prvé sestry. V ďalšej konferencii zo 4. 3. 1658 zdôrazňuje ďalší aspekt vernosti: *"Toľko rokov som už v Spoločnosti. Nie podľa dĺžky rokov posudzujeme, či je sestra hodná nosiť toto krásne meno dcéry kresťanskej lásky, ale podľa toho, či je vnútorne zaodetá týmto rúchom lásky k Bohu a blížnemu. Toto z nej robí dcéru kresťanskej lásky"*¹.

---

¹ porov. Coste X, s. 461 ; konferencia sv. Vincenta zo 4. 3. 1658 pre prvé sestry o vzájomnej láske a povinnosti zmierenia

ZÁKLADY VERNOSTI

Svätá písmo opisuje vzťah Boha s jeho ľuďom. Boh od začiatku ľudstva zjavoval ľuďom svoju lásku. Iniciatíva vyšla z neho a počas stáročí verne pokračuje, napriek hriechu a nevernosti vyvoleného ľudu. Tento záväzok a vernosť Boha k ľudstvu vyvrcholilo v osobe Ježiša z Nazaretu.

Vernosť ľudí, naša vernosť, spočíva na Bohu. Pre tých, ktorí nasledujú Ježiša Krista, neexistuje iný oporný bod. Vďaka vernosti Bohu jeho príslubom a jeho večnej láske, môžeme byť verní nášmu kresťanskému a vinčenskému povolaniu. Vo Svätom písme nachádzame nespočetne mnoho pripomienok Božej vernosti. V žaltári nachádzame nevypočítateľné vyzývania dôvery v Boha. Tieto prosby prýštia z najrozmanitejších ľudských situácií: vo vyrovnanosti a pokoji, v prenasledovaní a únave, v skleslosti a temnote a podobne. "*Pán je môj pastier, nič mi nechýba: pasie ma na zelených pašienkach. Vodí ma k tichým vodám, dušu mi osviežuje...*" (Ž 22, 1-2). "*Čakal som, čakal na Pána a on sa ku mne sklonil. Vyslyšal môj nárek...*" (Ž 39, 2). "*Ty, Pane, zapaluješ moju pochodň; môj Boh rozjasňuje vo mne temnoty*" (Ž 18, 29). "*V súžení si mi ulávil...*" (Ž 4, 2).

Je jasné, že Boh je podstata našej vernosti, ako to hovorí sv. Pavol, že *bez neho nemôžeme nič urobiť* (porov. 1 Kor 12, 3). Sväté písmo hovorí tiež, že stupeň vernosti je úmerný našej vernosti Bohu. Život Abraháma je príkladom vernosti a dôvery v Boha v každej skúške. Preto nám ho Nový zákon predstavuje ako vzor viery.

Boh mu dáva príkaz, ktorý je zároveň príslubom: "*Odíd' zo svojej krajiny... urobím z teba veľký národ*" (Gn 12, 1-4). Abrahám uveril jeho slovu. Jeho viera ho vedie k tomu, že konal proti rozumu a prirodzeným zákonom: "*Išiel a ani nevedel, kam ide*" (Hebr 11, 8). Prešli roky bez žiadneho znamenia, ktorý by potvrdil, že bude otcom veľkého národa; nemal syna napriek viacerým príslubom Boha. Keby sme si vedeli predstaviť vnútorné pocity Abraháma, je isté, že musel trpel a pochyboval, veď starol a Boh zostával mlčanlivý. Avšak naďalej v dôvere očakával realizáciu príslubov, napriek fyziologickým zákonom, ktorým on a jeho žena nevyhnutne podliehal.

Boh mu napokon poslal syna, ktorého tak túžobne očakával. Táto udalosť posilní jeho vieru. Ale Boh ho opäť podrobí poslednej skúške, hroznej „temnej noci“, aby očistil navždy jeho vernosť: "*Veźmi*

svojho syna, svojho jediného syna Izáka, ktorého miluješ, a chod' do krajiny „Morja“! tam ho obetuj ako zápalnú obeť na jednom z vrchov, ktorý ti ukážem" (Gn 22, 1-3). Pokúsme sa zachytiť pocity Abraháma: počas mnohých rokov túžil mať syna. Potom, už ako veľmi starý stratil všetku nádej po potomstve. Ale jedného dňa mu Boh prisľúbil tohto syna. Abrahám tomu veril, pretože Bohu nič nie je nemožné. Po viacerých rokoch nádeje a beznádeje prichádza sľúbené dieťa a v tej chvíli Abrahám môže zomrieť v pokoji. Práve v tejto poslednej etape jeho života Boh od neho žiada, aby obetoval svojho syna, napriek všetkej ľudskej logike a zdravému ľudskému rozumu. Abrahám naďalej dôveruje Bohu (Gn 22, 3-12). Proti evidentnosti a zdravému rozumu sa odovzdáva a obetuje Bohu. Úplne, bezhranične mu dôveruje. Hľa, pre tento dôvod Abrahám bol verný celý svoj život, hoci to nebolo ľahké.

Príbeh Abraháma jasne poukazuje na dve stránky vernosti: líce, to je vernosť Boha, ktorý napokon vždy plní svoje prisľuby; rub, to je odpoveď človeka, ktorá nadobúda odlišné zafarbenie, podľa stupňa dôvery, ktorú prejavuje voči Bohu.

VERNOSŤ DCÉR KREŠŤANSKEJ LÁSKY

Exhortácia *Vita consecrata* používa často výraz "vernosť charizme"², keď hovorí o rôznych spôsoboch nasledovania Krista v každom rehoľnom inštitúte. Pestrosť chariziem je bohatstvom, ktoré si praje Duch Svätý, pôvodca všetkých darov a Cirkev zastáva toto presvedčenie. Sv. Vincent odporúčal sestrám, aby rešpektovali a obdivovali všetky formy rehoľného života, ale naliehavo ich žiadal, aby milovali a boli verné štýlu života vlastného Spoločnosti, ktorý Boh vnukol Zakladateľovi pre jeho Cirkev. Podľa myšlienky sv. Vincenta všeobecná vernosť Evanjeliu, kresťanskému životu a Cirkvi nestačí. Vernosť dcéry kresťanskej lásky sa nevyhnutne odvoláva na podstatné prvky jej dôvodu existencie v Cirkvi. Okrem toho vernosť musí posilniť bytie a činnosť dcéry kresťanskej lásky, ináč by vernosť bola viac mŕtva ako živá. Pozrime sa, ako by to malo vyzeráť v praxi.

Zvolené povolanie

Nejde len o zachovanie svojho povolania, odolávaniu a vytrvaniu – hoci i s veľkými ťažkosťami a vnútornou vyprahnutosťou. Keby sme takto chápali vernosť, ochudobnili by sme ju. Vernosť nemôže byť

---

² ako príklad pozri K. 52a, 56a, 65c...

spojená s nedostatkom duchovnej vitality, každodennej rutiny alebo službou chudobným vykonávanou len z čisto profesionálnej roviny. Vernosť nie je nikdy pasívnou čnosťou, ale vždy dynamickou a odvážnou, ktorá hľadá dopredu a hore. Neuspokojuje sa s nadobudnutým, ale pozýva k prehĺbeniu motivácií, ktoré viedli k prijatiu špecifického povolania v Spoločnosti. Konštitúcie pozývajú dcéru kresťanskej lásky k tomu, aby vzala vážne svoju formáciu, a tak *"nadobúdať presvedčenia, ktoré ju upevnia a zjednotia v jej úplnom obetovaní sa Bohu"* (K. 50). Životné rozhodnutie, ktoré sme prijali viac-menej dávno, musí zavlášťovať vôľu, rozum, činnosť, motivácie, správania... jednoducho všetky dimenzie života.

"Obetované Bohu... v spoločenstve... pre službu Kristovi v chudobných" (K. 2)

Vernosť pobáda dcéry kresťanskej lásky, aby žili v úzkom spojení tri aspekty ich života, neoddeľovali ich, ináč by to bola „rozkúskovaná“ vernosť. Slúžiť chudobným bez celkom obetovaného života Bohu nemá zmysel: *"Nestačí slúžiť chudobným"* hovorieval sv. Vincent prvým sestrám³, mnohí ľudia to môžu robiť z mnohých iných dôvodov. Dcéra kresťanskej lásky slúži chudobným, pretože služba je výrazom obetovania jej života Bohu. K. 16b je v tomto bode jasná: *"Služba je pre ne vyjadrením úplného darovania sa Bohu v Spoločnosti a dáva mu pravý význam"*. Služba, ktorá nenachádza svoj prameň v Bohu, oslabuje ostatné dimenzie povolania a neúprosne vedie k profesionalizmu, t. j. k bezduchej službe. S vincentskou mystikou nadobúdame silu pre službu, hoci je ťažká a náročná. Dominik Lapierre napísal vo svojej knihe *"La cité de la joie" /Mesto radosti/*, že jedného dňa prišiel americký novinár do Indie, aby sa stretol s Matkou Terezou z Kalkaty. Našiel ju, ako práve jednému chudobnému ošetrovala ohyzdnú ranu. Povedal jej: *«Matka Tereza, nerobil by som to, ani keby mi dali milión dolárov»*, *«Ani ja»*, odpovedala mu.

Vo vincentskej spiritualite je komunita **pre** misiu. Toto sú ďalšie dva prvky, aby sme boli vernými. Ako žiť harmonicky tieto dva póly (misiu a komunitu)? Podarí sa nám to v miere, keď komunita pripraví misiu, bude ju organizovať a znova ju preskúma. Komunita dáva silu pre službu. Späťne, služba obohacuje komunitné vzťahy. Priateľské vzťahy sú dôležité, aby sme mohli žiť tieto dva póly; ináč by myseľ

---

³ porov. Coste X, s. 615, Konferencia sv. Vincenta z 25. 11. 1658 pre prvé sestry o dennom poriadku.

a nadšenie bolo nasmerované len k službe a práca by sa stále viac pohlcovala. Aby sme mohli žiť harmonicky misiu a v komunite, musíme sa celkom obetovať pre komunitu a zároveň brať vážne zverenú službu. Ak nerešpektujeme jeden z pólův, vernosť bude oslabená.

Duch Spoločnosti

Vernosť povzbudzuje dcéru kresťanskej lásky, aby sa stotožnila s jej špecifickým duchom. Sv. Vincent vedel, že dcéry kresťanskej lásky nie sú jediné v Cirkvi, ktoré sa starajú o chudobných. Povedal im: *"Je potrebné, aby ste poznali rozdiel medzi vašou Spoločnosťou a mnohými inými, v ktorých členovia skladajú sľuby, že budú slúžiť chudobným tak, ako vy, ale nie tak, ako to robíte vy"*⁴. Trochu ďalej pokračuje: *"Máte teda vedieť, milé sestry, že duch vašej Spoločnosti pozostáva z troch vecí: milovať Pána Ježiša a slúžiť mu v duchu poníženosti a jednoduchosti. Keď prebýva medzi vami láska, poníženosť a jednoduchosť, možno povedať: «Spoločnosť kresťanskej lásky ešte žije». Keď však nebadáť v nej tieto čnosti, možno povedať: "Spoločnosť kresťanskej lásky zomrela».... Ved' kdeže môže byť pri takej sestre reč o láske, o poníženosti, ak láskavo neslúži chudobným? Je mŕtva. Ale ak si osvojila tieto čnosti, žije, lebo tieto sú životom jej duše, tvoria jej ducha... Kto vás vidí, mal by vás spoznať podľa týchto čností"*⁵. Pre pochopenie dôležitosti tohto textu sa musíme zahľadieť na kontext, v ktorom sv. Vincent predniesol túto konferenciu. Sám hovorí: *"Ak sme si kedy odbavili konferenciu, z ktorej možno načerpať hojnosť úžitku, tak je to táto konferencia (o duchu Spoločnosti). Ak je vec na svete, o ktorú si máte prosiť od Boha, je to práve váš duch"*⁶.

Vernosť je osobitne spojená s duchom Spoločnosti; sv. Vincent to podrobne vysvetlil v jazyku tej doby. Konštitúcie predstavujú aktualizáciu týchto troch špecifických čností, ktoré zhŕňajú tohto ducha (porov. KC. 13 a K. 18). Najdôležitejšie je vedieť, ako napomáhať tomu, aby vnútorne rástol duch Spoločnosti a praktizovať tri špecifické čnosti, ktoré dávajú osobitné zafarbenie identite Spoločnosti. Dobrá počiatočná a permanentná formácia môžu veľmi pomôcť dcéram kresťanskej lásky rásť v ich duchu.

---

⁴ porov. Coste IX s. 591; Konferencia sv. Vincenta z 9. 2. 1653 pre prvé sestry o duchu Spoločnosti.

⁵ Porov. Coste IX s. 594 - 595 - 596; konferencia sv. Vincent z 9. 2. 1653 pre prvé sestry o duchu Spoločnosti.

⁶ porov. Coste IX s. 607; konferencia sv. Vincenta z 24. 2. 1653 pre prvé sestry o duchu Spoločnosti.

PESTOVAŤ VERNOSŤ

Všetci odborníci na svätého Vincenta sa zhodujú v uznaní jeho realizmu a praktického zmyslu vo všetkom. Bol preniknutý mimoriadnymi presvedčeniami a žil ich s nohami na zemi. Jedného dňa hovoril prvým sestrám o potrebe pestovania vernosti. Začal opisom veľmi konkrétnej situácie, ktorá je platná aj pre našu dobu: *"Ale, dôstojný pán, povie zasa niektorá, môžem vám povedať, že za rok, alebo aspoň za pol roka pociťovala som takú horlivosť, že by som bola lietala, vďaka som slúžila chudobným, tak pekne som im vedela rozprávať, toľko pôžitku som nachádzala v duchovnom čítaní, v rozhovore o Bohu, všetko mi bolo ľahké. Ale časom nastal pravý opak toho, lebo teraz z tohto necítim nič viac, niet vo mne už horlivosti, svoje práce odjavujem povrchné; duchovné čítanie a konferencie na mňa nezapôsobia. Keď idem slúžiť chudobným, robím to len z nutnosti"*⁷.

Je normálne, že tí, ktorí kráčajú, pociťujú únavu z cesty. Postupne rokmi osoba, ktorá odpovedala na Božie volanie, začína pociťovať únavu, fyzické, duševné, ako i duchovné oslabenie. „Temná noc“ nie je rezervovaná len pre tých, ktorých Boh povolal k vrcholom duchovného života. Je to viac-menej bežný program tých, ktorí sa rozhodli nasledovať Krista a slúžiť chudobným. Musíme to považovať za skúšku očisty. Keď nadíde únava a vyčerpanosť, je to chvíľa oživenia, pestovania a upevnenia základného postoja menovaného „vernosť“. Skľúčenosť a únava nie sú vždy zapríčinené vnútornou osobnou situáciou. Niekedy nám okolitá spoločnosť sťažuje naše napredovanie v povolani kvôli nevere a sekularizmu, ktoré otriasajú naše presvedčenia vo viere, buď útokmi zo strany konzumnej spoločnosti, ktoré vyvádzajú z rovnováhy naše povolanie a misiu. Vždy musíme upevňovať záväzok vernosti, aby fakľa povolania stále horela.

Pozrime sa na niekoľko prostriedkov.

Udržiavať vzťah s Bohom v modlitbe

Podľa toho, čo sme si povedali, Boh je základom vernosti. Aj naša vernosť sa posilňuje v modlitbe, v osobnom vzťahu s Ním. *"Viem, komu som uveril, a som presvedčený, že má moc zachovať to, čo mi bolo zverené, až do onoho dňa"* (2 Tim 1, 12), napísal sv. Pavol svojmu učeníkovi Timotejovi v jednej ťažkej chvíli svojho života. Pavla vtedy

---

⁷ Coste IX s. 633; konferencia sv. Vincenta z 3. 6. 1653 pre prvé sestry o vernosti Bohu.

zradili kresťania Malej Ázie a dostal sa do väzenia. Vzťah odovzdanosti a dôvery v Boha, ktorý drží v rukách osud sveta, posilňuje základ povolania viac ako čokoľvek iné.

Chcel by som zdôrazniť dôležitosť osobnej modlitby pri budovaní vernosti a vzpružení nášho napredovania v povolání (porov. K. 21). Hlboká a každodenná osobná modlitba upevňujú spiritualitu, vyrovnáva citovosť a veľmi upevňuje povolanie. Dôvodom je to, že osobná modlitba, keď si ju konáme vážne a vytrvalo, dotýka sa osoby a premieňa ju zvnútra. Postupne sa jej kritéria, pocity a správania menia. Stávajú sa jasnejšími, otvorenejšími, univerzálnejšími. Hlboká osobná modlitba utvára osobnú slobodu a preniká celú citovosť osoby.

Žiť intenzívne každý deň

Čas našej existencie sa skladá z jednotlivých dní, chvíle nasledujú jedna za druhou, nemôžeme čas žiť tak, aby sme ho skoncentrovali. Je to stále tečúca rieka: minulosť je už mimo nášho dosahu, budúcnosť tu ešte nie je, zostáva nám len prítomnosť, aby sme ju uskutočnili v živote. Preto máme záujem dobre prežiť prítomnosť, dať zmysel všetkému, čo konáme. Takto budeme si istí, že konáme Božiu vôľu a že sa rozvineme v našom povolání. Plniť Božiu vôľu je najistejšia cesta pre vernosť a zároveň najlepšia záruka pre úspešné prežitie nášho života. Pápež Ján XXIII. často hovorieval: *"Som ako prázdne vrece, ktoré Boh chce naplniť. Starám sa len o to, aby som plnil Božiu vôľu deň čo deň. Uistujem vás, že tento život je najkrajší."* Sv. Vincent sa vyjadril podobne: *"Ach, aké šťastie... robiť vždy a vo všetkom Božiu vôľu!"*⁸.

Evanjelium nás pozýva osvojiť si múdrosť malých vecí, aby sme žili vernosť vo veľkých veciach: *"Správne, dobrý a verný sluha, bol si verný nad málom, ustanovím ťa nad mnohým; vojdí do radosti svojho pána"* (Mt 25, 21). Pri vysvetľovaní tohto biblického textu sv. Vincent povedal: *"Byť teda verný v málom, drahé sestry, hovorí za všetko"*⁹. To málo je náš každodenný život: služba, práca, čas strávený v komunite, modlitba, srdečná návšteva, dobré využitie času a pod. Je treba žiť každodennú všednosť mimoriadne. Tento spôsob života prítomnosti zaručuje plnosť a zmysel celého života. Umožňuje tiež zachovať si

---

⁸ Coste XI s. 315; konferencie z 15. 10. 1655 pre misionárov o podriadení sa Božej vôli.

⁹ Coste IX s. 630; konferencia SV z 3. 6. 1653 pre prvé sestry o vernosti Bohu.

stále živý a dynamický náš ideál, ktorý usmerňuje celú existenciu. Inými slovami, odpoveď na Božiu vôľu sa stále prejavuje bdelym a pozorným duchom, ktorý nás naplňa radosťou na ceste nášho povolania.

Vedieť oceniť komunitný život

Bezpochyby komunita tvorí dôležitú pomoc pre vernosť. Uznať toto je povinnosťou spravodlivosti. Príliš tvrdé názory na komunitný život nenapomáhajú nezaujato vidieť, čo je v ňom dobré.

Na začiatok, komunitný život prijíma každú sestru a dáva jej prostriedky potrebné k rastu jednotlivých dimenzií jej vincentského života. Sám Boh nám dáva sestry povolané podobne ako my, ktoré nám pomáhajú v našom napredovaní vo vernosti. Komunita nám pomáha rásť v povolaní mnohými spôsobmi: eucharistia, sesterská opora, komunitné del'by, sesterské napomenutie, čas uvoľnenia a oddychu, služba chudobným vykonávaná v mene komunity, modlitby a obety starších a chorých sestier a pod. Pri tomto súpise prostriedkov musíme si pripomenúť, že každá sestra má povinnosť budovať komunitu, nemá sa uspokojovať byť len jej konzumentkou. Môžeme povedať, že každá sestra má povinnosť bedliť nad vernosťou svojej spolusestry. Otázke, ktorú vyslovil Kain Bohu na úsvite ľudstva: "*Či som ja strážca svojho brata?*" (Gn 4,9), chýbala skutočná solidarita. Vo svetle evanjelia sa táto otázka stala potvrdením: "Áno, som strážcom svojho brata".

Výročia nášho povolania, tzv. jubileá, ktoré sa slávia v komunitách, sú dobrou príležitosťou pre posilnenie ducha povolania a rodinného ducha. Každá slávnosť je uznaním vďaky za lásku Boha a za dar nášho povolania.

ZÁVER

Ako sa varí žaba?

Končím túto úvahu o vernosti veľmi sugestívnym príbehom francúzskeho filozofa Olivera Clerc. Predstavte si hrniec plný studenej vody, v ktorej si pokojne pláva žaba. Predstavte si tiež, že niekto položí tento hrniec na oheň. Voda sa pomaličky začína zahrievať. Žaba sa cíti skutočne veľmi dobre v tejto vode, ktorá stratila pocit silnej zimy, postupne sa voda stáva vlažnou. Žaba naďalej pláva a cíti sa šťastná z blahobytu, netuší nič. Teplota vody naďalej stúpa. Teraz je

voda teplá. Žaba sa začína cítiť zle, je trochu unavená, trochu ju bolí hlava, jej nohy stratili trochu z pohyblivosti, ale napriek všetkému, nebojí sa a ďalej si pláva.

Teplota vody ešte stúpa a teraz sa žaba naozaj cíti zle. Už nepláva, jej nohy oťaželi. Chcela by vyskočiť z nádoby, ale už nemá silu urobiť to. Zrak sa jej začína zahmlievať, má závrate. Zostáva skrútená na dne hrnca. Teplota vody ešte vystúpila a žaba začína zomierať a variť sa. Vidíte, keby vložili žabu do hrnca s vodou zohriatou na 50 °C, okamžite by vyskočila, akonáhle by sa jej nohy dotkli vody. Ale spôsob postupného zohrievania je zradný.

Malé nevernosti v povolání môžu ho viesť k veľkým, až k úplnému ochromeniu, napokon až k odumretiu. Našťastie, aj opak je istý. Vernosť budúcnosti sa buduje v prítomnosti, vždy vďaka malým záväzkom. *"Správne, dobrý a verný sluha; bol si verný nad málom, ustanovím ťa nad mnohým: vojdí do radosti svojho pána"* (Mt 25, 21).

P. Javier Álvarez
generálny direktor

Požehnaný nový rok 2010!

Úprimná vďaka za všetky pozdravy k meninám z príležitosti sviatku môjho svätého patróna, k vianočným sviatkom a do nového roku. Niektoré z vás ma prosili o modlitbu na konkrétne úmysly. Uistujem vás, že som ich osobitne predniesol Pánovi.

V tomto roku 2010, kedy slávime 350. výročie smrti svätého Vincenta a svätej Lujzy, prosím, aby nebeský Otec udelil Vincentskej rodine milosť stále lepšie si uvedomovať krásu a aktuálnosť nášho povolania!

Javier Álvarez,
generálny direktor

A

Aktuality
z provincií

Menovania vizitátoriek a provinciálnych direktorov

PROVINCIA ALBANY, NEW-YORK: 8. septembra 2009 bola sestra Lujza GALLAHUE ustanovená za vizitátorku namiesto s. Kathleen.

PROVINCIA CURITIBA /Brazília/: 8. septembra 2009 bola s. Paula PEREIRA ALVES znovuustanovená za vizitátorku na 3 roky.

PROVINCIA FRANCÚZSKO-SEVER: 8. septembra 2009 bola s. Marie-André CADET ustanovená za vizitátorku namiesto s. Françoise PETIT.

PROVINCIA CALI /Kolumbia/: 23. septembra 2009 bola s. Maria Lia GIRALDO HERRERA znovuustanovená za vizitátorku na 3 roky.

KUBÁNSKA PROVINCIA: 23. septembra 2009 bola s. Fara GONZALEZ CONZALEZ ustanovená za vizitátorku namiesto s. Iliany SUAREZ PEREZ.

JAPONSKÁ PROVINCIA: 23. septembra 2009 bola s. Janet NUNOGAMI ustanovená za vizitátorku namiesto s. Madeline HARA.

SLOVENSKÁ PROVINCIA: 23. septembra 2009 bola s. Alžbeta VOLOŠINOVÁ znovuustanovená za vizitátorku na 3 roky.

PROVINCIA SAN SEBASTIÁN /Španielsko/: 21. októbra 2009 bola s. Manuela RUBIO AGUADO ustanovená za vizitátorku namiesto s. Maria Carmen PEREZ GONZALEZ.

FILIPÍNSKA PROVINCIA: 11. novembra 2009 bola s. Maria Teresa MUEDA znovuustanovená za vizitátorku na 3 roky.

PERUÁNSKA PROVINCIA: 2. decembra 2009 bola s. Miguelina FLORIDO PECHEROVICH ustanovená za vizitátorku namiesto s. Mariny Isabel MELENDEZ MELENDEZ.

* * * * *

PROVINCIA ST. LOUIS (USA): 11. marca 2009 bol P. John Francis CLARK znovu menovaný za direktora DKL na tri roky.

PROVINCIA SEVERNEJ AFRIKY: 11. marca 2009 bol P. Christian MAUVAIS menovaný za direktora DKL.

DOMINIKÁNSKA PROVINCIA: 27. októbra 2009 bol P. Alejandro PAULINO PERALTA menovaný za direktora DKL.

BOLÍVIJSKÁ PROVINCIA: 28. októbra 2009 bol P. Joel VASQUEZ DUQUE menovaný za direktora DKL.

KOLÍNSKA PROVINCIA /Nemecko/: 28. októbra 2009 bol P. Georg WITZEL znovu menovaný za direktora DKL.

Slovinská provincia

Návšteva generálnej predstavenej, sestry Evelyne Franc a generálnej radkyne, sestry Žofie Daniščákovvej, pri príležitosti 90. výročia založenia provincie

17. – 19. júla 2009

Jedno slovinské príslovie hovorí: «Krátka návšteva – príjemná návšteva»! Naozaj, túto pravdu sme vychutnali, keď naša generálna predstavená, s. Evelyne Franc, sprevádzaná generálnou radkyňou pre slovanské jazyky, s. Žofiou Daniščákovou, nás potešili dvojdňovou návštevou... Bola krátka, ale intenzívna. Ďakovali sme Pánovi za túto návštevu, ktorá sa časovo zhodovala s návštevou Panny Márie pri Kataríne Labouré pred 179-timi rokmi.

Tento deň - 18. júl 2009 - sme stanovili na slávenie 90. výročia založenia Slovinskej provincie, vtedajšej Juhoslovanskej provincie. Bola založená Rakúskou provinciou v roku 1919, po 1. svetovej vojne. Ako to pripomenula vizitátorka, sestra Bernarda Trček, Slovinská provincia sa rozšírila v Srbsku, Chorvátsku a neskoršie v Macedónsku a v Kosove. V tej dobe poznala provincia skutočný rozmach. Všade, kde sestry pracovali, boli veľmi blízko chudobným a slúžili im s vynaliezavou láskou.

Nato prišla skúška! V roku 1948 bola zakázaná služba sestier v Slovinsku nariadením komunistickej vlády. Ich zriadenia, ústavy a nemocnice boli skonfiškované a sestry boli nútené opustiť nemocnice a ďalšie inštitúcie.

Sestry sa rozišli, ale napriek všetkému pokračovali v službe trpiacim všade, kde mohli. Vďaka ich odvahe a vernosti sa provincia udržala. Svedectvá sestier vzbudili rozvinutie ich činnosti na juhu bývalej Juhoslávie, čo v roku 2000 umožnilo utvoriť Albánsku oblasť.

A tak pri tejto príležitosti dlhej, 90-ročnej vernosti, bola pripravená slávnosť v Dome kultúry v Mengeši, za prítomnosti mnohých hosťov: kardinála, rehoľníkov, početných členov Misijnej spoločnosti, kňazov, občanov, dielovedúcich, starostu a obyvateľov mesta. Všetci mohli spoznať dejiny provincie vďaka scénickej hre, s hudbou a piesňami a účasti mnohých mladých. Medzi pozvanými sa nachádzali sestry Rakúskej provincie, ako i rehoľníčky dvoch inštitútov, ktoré sa inšpirujú vincentným duchom.

Pre vyzdvihnutie tohto výročia bola v Mengeši inaugurovaná nová budova, postavená podľa európskych noriem pre naše staré a choré sestry a tiež – v budúcnosti – pre externých starých ľudí. Tento dom sa volá „Dom sestry Kataríny Labouré“ a bol požehnaný 18. júla. Po požehnaní sa konala eucharistická slávnosť, ktorej hlavným celebrantom bol Kardinál Franc Rode, CM (prefekt Kongregácie pre rehoľné inštitúty a spoločnosti apoštolského života). Rodný dom Mons. Rode, brata našej sestry Cecilie Rode, sa nachádza v blízkosti mestečka Mengeš, kde už dlhé roky pracujú naše dcéry kresťanskej lásky pri chudobných. Tento sviatok bol veľkou udalosťou pre sestry, miestnych obyvateľov a mnohých stavbárov a umelcov, ktorí tak šťastne prispeli svojou prácou k úspešnému dokončeniu tohto moderného a účelového domova pre staré sestry, a neskôr Domova dôchodcov.

Naša sestra Evelyne už pri svojom príchode 17. júla nakrátko navštívila dcéry kresťanskej lásky v Ľubľane, ktoré sa zišli v komunite Ľubľana, Potočnikova ulica. Na druhý deň sa najskôr stretla s provinciálnou radou a radkyňami oblastnej rady, potom navštívila choré sestry v Mengeši. 19. júla sa sestra Evelyne stretla so sestrami provincie, ktoré sa zišli v provinciálnom dome v Šentjakobe. Podelila sa s nimi o niektoré silné body týkajúce sa komunitného života. Potom so s. Žofiou navštívili dve choré sestry v ľubľanskej nemocnici. Napokon sa nakrátko zastavili v seminári, čím veľmi potešili obe seminárske sestry.

Dcéry kresťanskej lásky Slovinskej provincie a zástupkyne Albánskej oblasti si budú dlho pamätať na tieto dva sviatočné dni s mimoriadne srdečnou účasťou našej generálnej predstavenej sestry Evelyne a sestry Žofie. Oslavujeme ťa, pane, tvoja dobrota koná veľké veci!

S. Cveta JOST
dopisovateľka Ozvien

NÁVŠTEVA PREDSTAVENÝCH

Návšteva generálnej predstavenej s. Evelyne Franc a generálnej radkyne s. Françoise Petit pri príležitosti 170. výročia od príchodu dcér kresťanskej lásky do Turecka

17.-18. októbra 2009

Ú v o d

17. októbra 2009 sa zišli všetky sestry Turecka na letisku, aby privítali našich predstavených, ktoré prišli sláviť 170. výročie pôsobenia DKL v Turecku, a to našu generálnu predstavenú s. Evelyne Franc, generálne radkyne s. Christa Bauer a s. Françoise Petit, generálnu ekonómku s. Ritu Ferri, vizitátorku Provincie Švajčiarsko-Turecko, s. Madeleine Saillard, vizitátorku Rakúskej provincie s. An-geliku Pauer a budúcu generálnu ekonómku s. Piu Humbel.

18. októbra 2009 sestry rakúskej nemocnice sv. Juraja, Nemocnice pokoja a Školy sv. Benedikta zaisťovali posledné prípravy na slávnosť zorganizovanú k oslavám príchodu prvých dcér kresťanskej lásky do Turecka v roku 1839.

Pri príležitosti tohto výročia chceme spolu s predstavenými vzdávať vďaky Pánovi za to, že povolal malú Spoločnosť slúžiť chudobným v Turecku pred 170-timi rokmi.

V krátkosti z dejín

Pre pochopenie významu tohto dňa vráťme sa do minulosti.

V máji 1839 boli pokrstené dve mladé evanjeličky, ktoré sa obrátili na katolícku vieru a prijali prvé sväté prijímanie. Tieto dve ženy, slečna Tournier /turnijé/ (pôvodom zo Ženevy) a slečna Oppermann (zo Sankt Peterburga) chceli napredovať. Túžili sa obetovať Bohu a chudobným, a tak zaklopali na dvere Materského domu dcér

kresťanskej lásky v Paríži, na ul. du Bac 140. Kvôli tomu, že už boli trochu staršie – na tú dobu – Spoločnosť spočiatku váhala prijať ich.

V tom čase, provinciálny vizitátor a apoštolský prefekt Blízkeho východu, P. Leleu mal v úmysle zapojiť dcéry kresťanskej lásky do misie v Turecku, aby zaistil potrebné reformy. Preto naliehal na predstavených, aby poslali sestry do Turecka, kde by sa pripojili k lazaristom, a tak spoločne pracovali pre chudobných tejto krajiny.

Predstavení navrhli dvom novým konvertitkám ísť tam založiť školu. Ak by boli výsledky skúsenosti pozitívne, sestry sa mali pripojiť. Obe mladé ženy plné odvahy a nádeje opústili Paríž 20. júna 1839. Bol to zároveň dátum ich vstupu do Spoločnosti.

4. júla 1839 prišli obe sestry, Bernardine Oppermann a Marie Tournier, do Konštantínopolu /dnešného Istanbulu/, kde ich privítal P. Leleu a jeho spolubrat P. Pecquet a uviedol ich do domu sv. Benedikta, kde už vyučovala jedna francúzska dáma. Sestry s ňou dobre spolupracovali a dosahovali dobré výsledky. Krátko na to predstavení rozhodli poslať dve skupiny sestier, jednu do Smyrny, druhú do Konštantínopolu.

21. novembra 1839 sestry opustili Marseille. 4. decembra 1839 pristáli loďou v Smyrne, druhá skupina musela počkať, kým prestane búrka, aby mohli vyplávať parníkom spoločnosti „Kráľovskej spoločnosti“. 8. decembra 1839 sestry stáli na pôde Konštantínopolu. V ten istý deň s. Bernardína a s. Mária prijali habit dcér kresťanskej lásky. Toto bol začiatok diela v Konštantínopole.

Postupne rokmi sa komunity rozvinuli vďaka opore lazaristov. Mnohé sestry poznali hodiny šťastia, radosti, ďalšie sestry poznali i temné chvíle: niektoré z nich preliali svoju krv počas vojen alebo padli za obeť zúrivých epidémií. Ale dielo pokračovalo za každú cenu.

Oslava 18. októbra 2009

V deň „D“ sme privítali našich hosťov. S. Madeleine Saillard, vizitátorka, zahájila slávnosť a predstavila hosťov: dvoch príslušníkov za každé rehoľné spoločenstvo, početných vincentínov, zástupcov Charity, „Fakirler Dostum“ (Priatelía chudobných), riaditeľov oboch francúzskych ústavov (Nemocnica pokoja a Škola sv. Benedikta). Za tromi dlhými stolmi sa celkom zišlo 97 osôb, ktorí sa tešili stretnutiu. Za vrchstolom s názvom „Vincent de Paul“ sme usadili nášho biskupa, pri

stole „Lujzy de Marillac“ predsedala s. Evelyne Franc a pri stole „Margita Naseau“ predsedal náš nový generálny konzul Francúzska. Atmosféra bola veľmi sympatická a radostná. Pán Rinaldo Marmara prezentoval nedávno vydanú knihu, ktorá približuje dejiny Školy sv. Benedikta, kedysi menovanej Škola P. Márie Prozreteľnosti (1839-2009). Minulý rok napísal knihu pri príležitosti 150. výročia Nemocnice pokoja.

Na konci stolovania, za spevu piesne «*Filles de villages*» /*Dedinské devy*/, sedem sestier nieslo obrazy predstavujúce sv. Vincenta, sv. Lujzu, Margitu Naseau a posledné štyri sestry niesli obrazy nedávno blahorečených sestier. Za obrazmi nasledoval nápis s dátumom 8. decembra 1839 za spevu posledného veršu piesne: «*Pán im povedal: Chodte, pracujte a modlite sa. Veľmi vás potrebujem, pretože mám veľa namáhavej práce a málo robotníkov*».

Potom bola eucharistická slávnosť, ktorá začala procesiou: za pečaťou Spoločnosti a dvomi veľkými portrétmi sv. Vincenta a sv. Lujzy niesla s. Evelyne peknú sviecu a za ňou vstupovali sestry zoradené do dvojstupu, pričom každá niesla sviecu. Za nimi kráčal k oltáru biskup v sprievode asi dvadsiatich kňazov. Bola to veľmi dojímavá chvíľa pre všetkých prítomných: kresťanov, mohamedánov i židov – všetci sa zišli a zjednotili v modlitbe vďaky.

Po bohoslužbe Slova predniesol homíliu P. Danjou, CM. Modlitby veriacych boli prednesené vo viacerých rečiach a na viaceré úmysly: prosba o pokoj, toleranciu a lásku pre život v bratstve so všetkými.

Obetné dary niesol na oltár jeden chorý pacient a jeden vincentín, za nimi jedna dcéra kresťanskej lásky niesla Konštitúcie, jedna osoba niesla dve knihy p. Marmaru, za ním kráčal člen Spolku sv. Vincenta, jeden zástupca mladých a kňaz ako spomienku na dielo, ktoré vykonal sv. Vincent pre formáciu kňazov.

Na konci slávnosti zaznel zvučný Magnifikat ako prejav našej veľkej vďaky. Pán aj nám urobil veľké veci!

Po slávnosti sa 27 dcér kresťanskej lásky, ktoré boli prítomné na tomto významnom dni, odfotili pred katedrálou za potlesku veriacych.

Večer sme sa napokon všetci zišli na slávnostnú večeru v rakúskej nemocnici sv. Juraja.

Po návrate do Paríža nám s. Evelyne zaslala mailom tieto slová: «Áno, prosme Pána, aby poslal mnohé povolania, ktoré budú pokračovať v službe chudobným. Som s vami všetkými spojená v tejto dôvere. Bola to pre mňa významná a nádherná chvíľa!»

Sestry z Istanbulu

Provincia India - juh

Dom sv. Kataríny v Raikia, uprostred vzbúr v Kondhomal

V Indii, v južnej provincii, býva v štáte Orissa 40 miliónov obyvateľov. Kondhomal je kmeňový revír, ktorý sa nachádza medzi vrchmi a horami, 40% obyvateľstva tohto kraja sú tzv. nedotknuteľní kmeňového pôvodu. V Kondhomale žije asi 120.000 kresťanov. Kedysi obyvatelia Kondhomal nažívali v pokoji a súlade a udržiavali medzi sebou dobré vzťahy. Mali svoju vlastnú vieru a vlastné kmeňové zvyky; reagovali dobre na prostriedky, ktoré im boli dané k dispozícii na podporu ich vlastného kultúrneho, výchovného a sociálneho vývoja. Pred asi desiatimi rokmi, do rôznych oblastí tejto zóny prišli bývať hinduistické rodiny, aby pozdvihli obchod, čím chceli podporiť obyvateľov kraja. Kresťanskí misionári sem prišli na začiatku 20. storočia, aby podporili určitú úroveň výchovy, vzdelávania, zdravotníctva a sociálnej oblasti, čo bolo dosiahnuté vďaka úsiliu misionárov, či už nekatolíckych skupín, Otcov Lazaristov a nás, dcér kresťanskej lásky. Neskoršie katolícke spoločenstvo veriacich bolo pričlenené do arcibiskupstva Cuttack-Bhubaneswar, a následne vznikali početné farnosti a kresťanské inštitúcie a združenia.

Postupne fundamentalistickí hinduisti zaviedli určitú ideológiu a zviadli jednoducho zmýšľajúcich ľudí na cestu rivality medzi rôznymi spoločenskými skupinami a náboženstvami. Tisíce ľudí upadlo do pasce a začalo sa zúčastňovať na deštruktívnych aktivitách proti kresťanom. Vďaka výchove, niektorí, medzi nimi i kresťania, nadobudli určité spoločenské postavenie. Vtedy sa cítili hinduistickí vodcovia ohrození.

Minulý rok bola Katolícka cirkev svedkom a obeťou hrozného obdobia prenasledovania. Najviac bola zasiahnutá oblasť Kondhomal, v štáte Orissa. Tieto vzbury pokračovali s rovnakou intenzitou od 24. decembra 2007 do januára 2008 a od 23. augusta do októbra 2008.

Udalosti v Dome sv. Kataríny v Raikia

Raikia sa nachádza v strednej časti oblasti Kondhomal. Keď v roku 1948 prišli naše sestry do Raikia, v domoch bývalo len kmeňové obyvateľstvo, niekoľko kresťanov, bol tu jeden kostolík, dve hinduistické rodiny so svojimi obchodíkmi a veľký les. Sestry otvorili malé zdravotnícke stredisko, navštevovali rodiny, učili katechizmus pre niekoľkých katolíkov v okolitých dedinách. Uvedomili si potrebu výchovy a vzdelávania, preto otvorili základnú školu a neskôr i strednú školu. Keď skonštatovali ťažkosti rodín, otvorili jasle pre najmenších. V oblasti rastu obyvateľstva zohrával Dom sv. Kataríny stále dôležitejšiu a jedinečnú úlohu spomedzi ostatných inštitúcií oblasti. Boli sme vlastne prvou komunitou sestier v tejto oblasti. V súčasnosti naša komunita zaisťuje tieto služby:

- zdravotnícke centrum s kapacitou 30 lôžok
- strednú školu pre asi 800 dievčat
- novú školu 2. stupňa pre stále narastajúci počet detí z dediny
- škôlku pre cca 35 detí, ktorých matka zomrela
- internát pre 180 študentiek, ktoré študujú v strednej škole
- lekársku a pastoračnú pomoc rodinám z okolitých dedín.

Bolestné udalosti z konca augusta 2008

23. augusta 2008 bol jeden muž smrteľne zranený vo svojom mieste bydliska. Na druhý deň v Konchamendi bolo napadnuté a zničené pastoračné centrum a ďalšie budovy sociálnej služby. Potom útočníci začali vykrádať a vypalovať obchodíky, ktoré patrili kresťanom. Zaútočili aj na kňazov farnosti Phulbani, Shankarakhol a Konchamendi. Dozvedeli sme sa, že ľudia prisahali, že odstránia kresťanov z oblasti Kondhomal a zničia kresťanské dediny a ich kostoly. S našimi predstavenými sme sa rozhodli, že nie je možné utiecť s deťmi a batolami. V rozpätí polhodiny sme premiestnili všetky naše veci komunity do priestorov školy. Po prijatí Sviatosti oltárnej sme zhasli svetlá a zostali vo tme. Počuli sme viaceré výbuchy bômb a krátko nato násilná skupina zasiahla Raikia. Mohli sme počuť autá, ako prechádzajú ulicami so zvláštnym klaksónom a zhasnutými reflektormi. Keď vstúpili do domov patriacich kresťanom, naložili všetky cenné predmety do autobusu, domy zničili a potom podpálili. Toto ničenie pokračovalo v rôznych štvrtiach mesta. Jedno auto prešlo popred náš dom, potom sa vrátilo a zastavilo pred našou bránou. Jasne som počula vodcu povedať: „*Pod'me.*“ Druhý mu odpovedal:

„*Nechajme ich*“. Potom odišli. Noc sme strávili na modlitbe a zvonil nám telefón. Keď nastal deň, pocítili sme veľkú úľavu.

Nasledujúci deň sme sa dozvedeli, že mali v úmysel zaútočiť na náš ústav v čase od 19.30 do 20.30. Podarilo sa mi poslať list policajnému úradníkovi povereného naším sektorom spolu s ďalšími dvomi policajtmi, ktorí prišli vyzdvihnúť svoje deti z internátu. Povedali mi, že Sily rýchlej akcie by mali čoskoro zasiahnuť Raikiu. Až do 20.30h sme nevideli nikoho prichádzať, pretože ulica bola zatarasená obrovskými kmeňmi stromov a ťažkými kameňmi. Rozhodli sme sa opustiť budovu internátu a opevniť sa v budove škôlky. Väčšie deti sme požiadali, aby išli spať medzi posteľe detí a staršie dievčatá sa išli s nami modliť. Okolo 21.30h došlo do Raikie sedem vozidiel Síl rýchlej akcie a vonku sme už nepočuli žiaden hluk. Polovojenské sily stáli pred našou bránou. Nasledujúci deň študentky nášho internátu sa dozvedeli, že ich domy boli zničené a ľudia pozabíjaní. Študentky boli presvedčené, že vďaka modlitbe Boh skutočne vykonal zázrak, aby ich zachránil.

Keď začali tieto udalosti, všetci kresťania utiekli do hôr a vrchov. V prvý deň sme navštívili Kanceláriu rozvoja, kde sa utiahli títo ľudia. Zhluklo sa tu asi 6000 osôb, vonku pršalo, ale aj vnútri bola zem pokrytá vodou. Ľudia stáli vo vode a takto strávili noc. V tábore sa dozvedeli, že kresťanov pozabíjali.

Za niekoľko dní začala vystupovať do táborov poriadková armáda, aby zaistila bezpečnosť ľudí a priniesla im potraviny. Tieto tábory boli preplnené, preto nás vláda požiadala, aby sme uvoľnili náš dvor a školské budovy, čím sa mohol utvoriť tábor. Druhý batalión Síl rýchlej akcie bol umiestnený v priestoroch školy a dôstojníci v niektorých triedach. Jediný prístup ku kostolu v kraji Kondhomal bol cez Dom sv. Kataríny, ktorý sa stal základňou pre lekárske oddiel, ktorý začal postupne fungovať v niektorých táborech kraja. Opisy vražd pokračovali. Strela som päť vdov kresťanov, ktorí boli zabití, niektorí pred očami vlastných žien a detí. Kresťanom hrozili, že budú nútení stať sa hinduistami, ak chcú zostať v ich dedinách. Jedna vdova mi povedala, že deti dediny zbierali konáre a trávu na spálenie tiel mŕtvych.

Medzi obeťami bolo viac ako 18000 ľudí zranených, viac ako 4000 domov spálených a asi 150 kostolov zničených.

Ľudia trpia ešte aj dnes: mnohí ľudia opustili miesto, aby išli bývať do iných oblastí krajiny, zvlášť do bezpečných miest južných štátov. Niektoré kresťanské rodiny boli prijaté naspäť, ale v mnohých ďalších oblastiach kresťania žijú v táborech vedľa dedín pod ochranou polície a čakajú na deň, keď im dovoľia vrátiť sa do ich domov. Niektorí sa stali hinduistami a ostatní zostali verní Kristovi napriek prenasledovaniu.

V našej jednoduchej viere sme položili zázračné medaily na rôzne mieste budov. Vidíme, že Panna Mária, jediná Matka našej Spoločnosti a Ježiš vo svojom milosrdenstve nás ochránili. *Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame!...*

Sestry provincie

Talianske provincie

Vincentská rodina odpovedá na SOS zeme v Abruzzo

Hrozné zemetrasenie

Počas niekoľkých dní po 6. apríli 2009, média podrobne informovali o škodách spôsobených zemetrasením, ktoré počas niekoľkých sekúnd otriaslo krajom Aigle.

Tisíce dobrovoľníkov sa okamžite zmobilizovalo, aby priniesli morálnu oporu a materiálnu pomoc. Vincentská rodina chcela tiež hneď prispieť. Veľmi rýchlo bola pripravená spolupracovať s miestnymi katolíckymi a sociálnymi inštitúciami (Charita, civilná ochrana, hasiči, Červený kríž). Bolo potrebné nájsť miesta, kde bolo treba okamžite zasiahnuť, vyhľadať osoby, na ktoré bolo potrebné sa obrátiť, spôsoby a prostriedky zásahu a pod. O niekoľko dní sa utvorila vincentská skupina COVI (Centre Opérationnel Vincentien – vincentské operatívne centrum), ktorému bola zverená podrobná príprava rýchlej a účinnej zásahovej služby pre obeť zemetrasenia. Pozorovaním spustošenej zóny bola ihneď zistená oblasť *San Demetrio de' Vestini* a určená za operatívnu zónu. Je to oblasť dobre známa vincentínom Neapolskej a Rímskej provincie, lebo niektorí sa tam narodili alebo slúžili.

V septembri 1919 prišli dcéry kresťanskej lásky do San Demetrio slúžiť do materskej škôlky, neskoršie do dielne výšiviek, neskôr otvorili sirotinec a podomovú službu pre chudobných. V r. 1998 bol tento veľký dom premenený na domov pre staré a choré sestry. Ale v r. 2007 musel byť dom zatvorený. Dnes konštatujeme zatvorenie tohto domu za prozreteľnostné, pretože zemetrasenie ho sčasti zničilo.

Predbežná obhliadka

15. apríla 2009 niektorí členovia vincentskej rodiny obhliadli kraj, aby zhodnotili, čo sa musí podniknúť. Obyvatelia ich prosili: «*Neopúšťajte nás!*». COVI poslalo pozvánky všetkým vincentínom

Talianska: «Utvárame miesto služby v San Demetrio! Potrebujeme dobrovoľníkov, ktorí sú pripravení venovať čas a morálnu i duchovnú pomoc. Skupiny sa budú striedať každý týždeň počas troch mesiacov (od 27. júna do 13. septembra)».

Odpovede prišli. Prvá skupina zo stredu Talianska odišla 27. júna. Bola zložená zo sestier a dospelých vincentských laikov, ktorej P. Giuseppe Carulli, CM zveril tento program: *«Vašou úlohou je byť pri dospelých, starcoch a rodinách. Skauti sa postarajú o deti. V prvom rade buďte pozorní a počúvajte, čo potrebujú ľudia, ktorí prežívajú túto ťažkú situáciu. Spoločenské a duchovné oživenie prídu neskôr».*

Na mieste

Každý člen skupiny mal oblečené oranžové tričko, na ktorej bola označená skupina príslušnosti: «Vincentská rodina na pomoc Abruzzu» a na chrbte vytlačená modlitba Vincentínov. Po príchode do zóny rezervovanej pre stany začali svoju prácu. Pozorne sa dívali a pozorovali mlčanlivých a dôstojných ľudí, ktorých tváre vyjadrovali prežitú tragédiu, zložitú prítomnosť, nepokoj ohľadom neistej budúcnosti.

Sestra Cecília si poznačila do zošitka: *«Pred prvým stanom ma Mária Terézia pozvala dovnútra. Jej mama je ustarostená o zdravie svojho manžela, ktorý nechce ísť do nemocnice, hoci je to potrebné. Skutočne, v stanoch je v noci zima a cez deň veľmi teplo. Potom sa matka zdvihla a prstom mi ukazuje na sošku Nepoškvmenej: «Vidíš ju? Z domu som si odniesla len túto sošku, pretože som chcela, aby Panna Mária bola stále s nami! To ona nás zachránila z hrozného zemetrasenia. Nikto z nás nemá ani škrabanec!»* A tak sme sa spoločne pomodlili, aby sme jej poďakovali a vzývali jej pomoc.

«V ďalšom stane má Paola veľa nervózných trhov, ktoré sťažujú komunikáciu s druhými, aj s jej bratom. Samota a trýzeň!»

«Ján sedí pred svojím stanom, vážny a nahnevaný na všetkých. Hovorí mi: Kde bol tvoj Boh, keď sa to všetko stalo? Povedz mi, odpovedz mi: Kde bol? Som čestný muž. Mám rád svoju rodinu a veľa som pracoval. Teraz tu chcem zostať sám, kým znovu nenájdem dom». So slzami v očiach som ho počúvala a modlila sa za neho.

«Staršia žena, ktorá horko-ťažko kráčala, nás požiadala, či by sme ju mohli zaviesť k lekárovi. S radosťou sme tak urobili».

«Jedna osoba neurčitého veku nám rozprávala, že pre ňu zemetrasenie trvá už roky: znášala hrozné duševné a fyzické násilie od jej psychicky chorého otca». Navrhli sme jej, aby sa stretla so psychológom. Prijala náš návrh.

Sestra Margaréta presvedčivo hovorila, že materiálne zemetrasenie spôsobilo aj obrátenie srdc. Mnohí ľudia uvažovali o nestálosti vecí, o ťažkostiach vo vzájomných vzťahoch. A tak keď sa jeden starší muž dozvedel, že jeho rodák, s ktorým sa už roky nerozprával, mal i veľké zdravotné ťažkosti, povedal: «*Sestrička, musím ho ísť požiadať o odpustenie, pretože som sa nechcel s ním rozprávať!*»

Sestra Gina sa stretla s Máriou, 83-ročnou bezdetnou vdovou. Jej dom bol veľmi poškodený. Máriu prijali do stanového tábora, ale nevedela si naň zvyknúť. Utekla, vrátila sa ukryť do svojho domu v ruinách a bez vody. Hasiči ju našli a nám zverili. Prijali sme ju do nášho stanu, umyli, dali čisté oblečenie, hovelí jej prosbám a vybavili ju všetkým, čo potrebovala. Ale jedného rána Mária opäť zmizla. Odišla kopať do svojej vinice. Našli sme ju a umožnili stretnutie s Elisou, ktorá je tiež staršia vdova. Vďaka vyrovnanosti Elisy sa utvorilo medzi nimi priateľstvo.

Sestra Rita nám rozprávala o skupine dobrovoľníkov, ktorí prišli pracovať do San Demetrio od 12.-19. júla 2009. Tejto skupine utvorenej z jedného kňaza Misijnej spoločnosti, 5 seminaristov, 2 študentov a 6 dcér kresťanskej lásky boli zverené rôzne úlohy: údržba ošatenia starcov, príprava jedla a obsluha pri stole. Sestra Rita hovorí: «*Najsilnejšou skúsenosťou tejto skupiny bolo zdieľať úplne život s týmito osobami: ich nestálosť pod stanom, cez deň v horúčavách, v noci veľmi chladno; používať spoločné a vzdialené toalety. My sme znášali túto tieseň len týždeň, ale pre miestnych obyvateľov všetko bolo horšie a dramatickejšie, lebo každý deň boli prenasledovaní naliehajúcou otázkou bez odpovede: čo bude zajtra?*»

Litánie týchto strastiplných situácií je dlhé a ťažko sa vyjadruje. Na tieto zdanlivo podobné príbehy bolo potrebné nachádzať niekedy veľmi odlišné riešenia.

Deľba skúseností

Vincentínske skupiny, ktorých bolo 11 a v každej po 10-15 osôb, sa v San Demetrio striedali a zakúšali možnosť a schopnosť dávať nové zafarbenie každodennému životu.

Jedna skupina dospelievajúcej mládeže (17-18-roční z Rivoli /Turín/) prežila skúsenosti so zložitých rodinných situácií a osobných ťažkostí. Sestra Simone opisuje priebeh tejto skúsenosti a dva ciele, ktoré táto skúsenosť umožnila dosiahnuť:

- umožniť mladým obetovať svoj čas a osobu v službe ľuď v ťažkostiach,
- pomôcť im spoznať zmysel existencie, zmysel, ktorý sa nenachádza v povrchných skúsenostiach, ale v nezištnosti sebadarovania.

Ako sa to stalo v San Demetrio? Tu, vonku, pravidlá a rozvrh boli rešpektované. Hoci je dospelievajúca mládež zdržanlivá a ťažko sa podriadiuje školským povinnostiam, tu boli každé ráno presní a mlčanliví počas ranného zdvihnutia zástavy. Pred začiatkom služby sa mladí zišli, aby počúvali Božie slovo. Potom sa rozišli k osobám, ktorí boli zbavení všetkého, aby ich počúvali a poslúžili im v rôznych prácach, či už v kuchyni, alebo pri upratovaní spoločných priestorov... Tábor, miesto smútku a bolesti sa stal pre týchto mladých posvätným priestorom počúvania Božieho slova a stretnutia sa s ľudským utrpením. Pri dlhej spiatocnej ceste boli ich vzájomné rozhovory harmonické, hoci zvyčajne sú drsnejšie. Všetci boli prekvapení a šťastní, že mohli byť užitoční a spoznali, že sú schopní prejaviť lásku. Táto typická mládež našej spoločnosti, zašpinením medzi troskami spoznala cestu, ktorú je potrebné prejsť, aby dala zmysel a hodnotu vlastnej existencii.

Rosita, sympatizujúca s vincentským hnutím, sa vyjadrila: *«Bola som duševne na dne, cítila som sa fyzicky i vnútorne unavená, ale akosi nevedome som prijala pozvanie sestry Nevia zúčastniť sa spolu s vincetínmi v službe obyvateľom postihnutých zemetrasením v San Demetrio. V stanových táboroch bolo mojim poslaním byť blízko ľuď, aby som ich počúvala a zdieľala s nimi ich ťažkosti. S akou jednoduchosťou sa zverovali a plakali!... Koľkokrát mi poďakovali? Mnohokrát! Vlastne to ja im musím poďakovať za dôveru, ktorú mi prejaviли a za chuť do života, ktorú mi pomohli nájsť. Vďaka!»*

Sestra Gina vyjadrila ťažkosť podeliť sa o bohatstvo svojej skúsenosti: *«Služba nebola ľahká. Slová nemôžu úplne vyjadriť realitu. Môžem len povedať, že som odchádzala obohatená po ľudskej, duševnej i duchovnej stránke»*.

Mária Teresa, mladé postihnuté dievča zo San Demetrio, vyjadrila svoje poďakovanie na nádhernom pergamene. Chcela tiež vyjadriť svoju vďačnosť sestre Margaréte a mladým pekným starobylým írskym tancom: *Farby pre radosť zo života*.

Na záver sa na Vincentínov jednohlasne obrátili obyvatelia San Demetrio: *«Ďakujeme vám! Ale neopúšťajte nás! Zostaňte s nami!»* Títo obyvatelia veľmi lipli na dcérach kresťanskej lásky, pretože tam žili až do nedávna. Uchovali si na ne veľmi dobré spomienky.

Na záver

Hlboko obdivujeme obyvateľov Abruzzo pre ich odvahu a vnútornú silu. S vyhrnutými rukávmi a ťažkým náradím v rukách už hýbu sutinami, aby uvoľnili miesto pre nové stavby.

s. Maddalena CASTRICA
dcéra kresťanskej lásky

Medzinárodné stretnutie Združenia zázračnej medaily

15.–20. novembra 2009
v Materskom dome dcér kresťanskej lásky v Paríži

3. medzinárodné stretnutie ZZM, ktoré zvolal P. Grégory Gay, jej generálny direktor, sa uskutočnilo v Materskom dome dcér kresťanskej lásky v dňoch od 15.-20. novembra 2009. Toto stretnutie uzatváralo jubilejný rok. Začal sa 8. júla 2008, kedy P. Grégory zahájil Jubileum, aby sme slávilí 100. výročie združenia, ktoré pápež Pius X. schválil 8. júla 1909.

Na tomto 3. stretnutí sa zišli zástupcovia z 26-tich krajín, niektorí z veľkej diaľky: Austrálie, Thajska, Filipín, Indie, Chile, Peru, USA, Konga, Ukrajiny a z viacerých štátov Európy, Ameriky a Afriky. Dovedna prišlo 21 lazaristov, 14 dcér kresťanskej lásky, 2 rehoľníčky iných kongregácií a 26 laikov.

Každá delegácia bola zložená maximálne z 1 až 4 členov, mali za úlohu preštudovať nové medzinárodné stanovy, aby boli neskôr schválené.

16. novembra dopoludnia účastníkov srdečne privítali generálny direktor P. Gregory a generálna predstavená Spoločnosti DKL, s. Evelyne Franc. vyjadrili združeniu veľkú úctu a pranie, aby zostalo verné cieľom, ktoré povedala Panna Mária sv. Kataríne Labouré, aby P. Aladel utvoril združenie.

Hlavným cieľom tohto stretnutia bola aktualizácia stanov združenia pre 21. storočie, vo vernosti štruktúre, ktorú schválila Cirkev v r. 1909 a potrebám súčasného sveta a Katolíckej cirkvi. Toto združenie sa zrodilo, aby šíriло posolstvo medaily, katechézu dejín spásy a aby svedčilo o evanjeliovej láske vyjadrenej symbolmi na medaile. Práve medaila spája členov: majú ju prijať, nosiť, odvolávať sa na ňu, prosiť Panu Máriu povzdychom: *«Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame»*.

V stanovách združenia ju pápež Pius X. ustanovil za združenie veriacich, ktorí majú za úlohu šíriť medailu a jej posolstvo a prehľbovať svoju mariánsku úctu. Ustanoviť združenie za združenie veriacich presahuje jednoduché združenie laikov. Všetci členovia Božieho ľudu sa môžu v ňom zaangažovať: laici, kňazi, rehoľníci, členovia inštitútov zasväteného života alebo spoločností apoštolského života. Generálny Otec im pri privítaní vyjadril svoje pranie: *«Veľmi sa teším, že som dnes medzi vami, všetci sme členmi Združenia zázračnej medaily a ako jej členovia máme právo na slovo, na vzájomný dialóg, či už sme diecéznymi alebo rehoľnými kňazmi, rehoľníkmi, rehoľníčkami, dcérami kresťanskej lásky alebo zaangažovanými laikmi v Cirkvi. Je to niečo jedinečné vo Vincentskej rodine: ZZM združuje naplno členov všetkých životných stavov.»*

Počas tohto stretnutia delegáti rozdelení do šiestich jazykových skupín študovali text nových stanov, ktoré navrhla Medzinárodná rada ZZM. Za pomoci sestier prekladateľiek Materského domu viedli dlhé diskusie a pripravili text, ktorý bude predložený Svätej stolici na schválenie.

Účastníci stretnutia vykonali jednodňovú púť do Fain-les-Moutiers, rodiska Kataríny Labouré. Vo farskom kostole obnovili svoje krstné sľuby pri krstiteľnici, kde bola pokrstená Katarína. Komunita dcér kresťanskej lásky ich veľmi srdečne privítala.

20. novembra generálny predstavený ukončil Jubilejný rok ZZM eucharistickou slávnosťou v kaplnke zjavení. Bola to milosť sláviť sté výročie združenia na miestach zjavenia Panny Márie sv. Kataríne.

Hoci toto stretnutie bolo viac zamerané na štúdium stanov, Panna Mária posilnila náš misionársky dynamizmus, aby sme ich utvorili vo vernosti združeniu uprostred Cirkvi tretieho tisícročia. Mali sme možnosť dlho sa modliť v kaplnke a nechať sa preniknúť posolstvom Panny Márie sv. Kataríne. Je to poklad, ktorý nikdy nevyčerpáme spoznávaním mimoriadneho dynamizmu milosti pre súčasný svet.

Sestry Materského domu nás znamenite prijali, čo prispelo k prežívaniu srdečnej atmosféry. Chcem vyjadriť svoju vďačnosť sestre Evelyne Franc a všetkým ostatným sestram za všetky prejavy pozornosti.

P. Enrique Rivas, CM
medzinárodný zástupca direktora ZZM

KRÁTKE SPRÁVY

Pri správe o úmrtí sestry Vittorie Camiolo, bývalej vizitátorky Neapolskej provincie, zodpovedný za Lekársku kanceláriu v Lurdoch, bývalý vincentínsky dobrovoľník, Sandro De Franciscis napísal: *«Keď som sa dozvedel správu o úmrtí sestry Vittorie, nechcel som tomu veriť. Bol som smutný a utekal som k Massabielskej jaskyni, aby som ju zveril Pánovi. Pri Panne Márii som našiel pokoj a istotu, že sestra Vittoria je v nebi a sa na mňa usmieva. Sestru Vittoriu som poznal, keď som bol študentom na Neapolskej univerzite. Vyše 40 rokov bola pilierom a oporou mnohým študentom. Pri stretnutiach s ňou sme spoznávali jej dôveru v Pannu Máriu a pomáhala nám zaangažovať sa pri chudobných v rámci vincentínskych spoločenstiev. S ňou som sa naučil spoznávať sv. Vincenta, sv. Lujzu a všetkých svätých tejto duchovnej rodiny. Minulý rok mi pomohla rozpoznať, či sa mám zaangažovať do práce v Lekárskej kancelárii v Lurdoch. Povzbudila ma, aby som opustil krajinu a vložil sa do služby chorým pútnikom, „naším pánom a učiteľom“.*

Návšteva generálneho direktora v Albánskej oblasti. V r. 1927 začala Slovinská provincia po prvýkrát svoju misiu na území Kosova, vo farnosti Letnica. Po niekoľkých rokoch vstúpili dievčatá do Spoločnosti. Po 50-tich rokoch komunistického režimu Albánsko otvorilo svoje brány Bohu. V roku 1992 bol otvorený prvý dom v Durrës (dnes je tam oblastný dom). Odvtedy má Albánska oblasť 3 komunity v Albánsku a 6 domov na Kosove, celkom 53 albánskych sestier (z toho 1 Slovinka). Albánsko a Kosovo sú dve krajiny, ktoré majú tú istú kultúru a ten istý jazyk, ale rozdeľujú ich dejiny. Všetky sestry sa pripravovali na návštevu Otca Alvareza do našej relatívne mladej oblasti. Táto radostná udalosť sa stala náhle ťažkou práve v predvečer príchodu generálneho direktora. Silné dažde sa privalili na pobrežné mesto Durrës. O polnoci voda naplnila dvor a zaplavila dom. Počas dlhých hodín sme s ňou zápasili, ale márne. Naše ľudské sily nemohli zdolať tento lejak. Na druhý deň sme čistili dom, pretože celé prízemie bolo zaplavené. Toto však nezabránilo Otcovi Alvarezovi navštíviť jednotlivé komunity našej oblasti. V Stublli sa stretol s osamotenými starcami, ktorí žijú v biednych podmienkach, pretože pred vojnou na Kosove mnohí Chorváti odišli do Chorvátska, ale starci zostali sami vo svojich domoch, bez príjmov. Ďakujeme nášmu generálnemu direktorovi za jeho dynamickú návštevu. (S. Donáta Bardhaj, dopisovateľka Ozvien)

Svätá Lujza de Marillac

20. storočie:

dejiny – pamiatka - meditácia

Ďzjng Spoločnosti

Na začiatku 20. storočia bola generálnou predstavenou Spoločnosti dcér kresťanskej lásky sestra Mária Júlia Kieffer a generálnym predstaveným P. Fiat, podľa úmyslu Zakladateľov.

Vo Francúzsku, zákon z 1. júna 1901 vyhlásil, že žiadna rehoľná kongregácia vo Francúzsku nemôže existovať, ak nie je schválená: kongregácie, ktoré už boli uznané, mohli ťažiť výhodu zo schválenia len pre diela a za podmienok predvídaných v ich stanovách. Zákonné uznanie udelené nejakej kongregácii sa netýkalo už na všetky jej osobitné ústavy – ako to bolo dovtedy. Žiadne z nich nemohlo existovať v budúcnosti bez osobitného povoloacieho dekrétu alebo aspoň bez žiadosti o povolenie, ktoré by jej bolo ochranou do chvíle, kedy by jej bolo udelené vládne rozhodnutie. Pod hrozbou rozpustenia alebo zatvorenia museli sa kongregácie alebo ústavy podriaďiť týmto nariadeniam v lehote štyroch mesiacov.

Prvé zamietnutia prišli v januári 1903: Sestry Božieho milosrdenstva z Béziers, ozajstný dom Milosrdenstva, ktorý pomáhal pri všetkých biedach od roku 1693. Po tomto údere prišli ďalšie: počas tohto roku 1903 prišlo nariadenie zatvoriť 90 domov. V tom istom roku zomrel veľký Pápež Lev XIII.

Uprostred tejto pochmúrnosti a ďalších prichádzajúcich mrakov Boh dal čoskoro zažiť dúhu. V tom čase sa práve ukončil informatívny proces o hrdinkosti čnosti ctihodnej Lujzy de Marillac. Nastala chvíľa skonštatovať stav telesných ostatkov Božej služobnice. Exhumácia bola už vykonaná v rôznych dobách, vždy so zachovaním kánonických predpisov a zároveň absencia akéhokoľvek kultového

úkonu, ktorý by bolo prelúdiom, ako kameň očakávania toho, čo sa pripravovalo. Napokon v mene svätej Cirkvi, ostatky našej Zakladateľky, ktorá sa strávila v skutkoch lásky a usilovala žiť v rúchu pokory, boli na niekoľko hodín vybrané z hrobu a do neho vložené s nádejou, že tiene budú čoskoro zamenené za žiarivé lúče na oltári.

29. marca 1905 sa v kaplnke zišla skupina misionárov a seminárskych sestier. Apoštolský protonotár /pozn. prekl. vyšší úradník pápežskej kúrie/ Mons. Legoux a predseda cirkevného súdu, ktorý bol utvorený pre preskúmanie kauzy blahorečenia, vstúpili do kaplnky spolu s ďalšími členmi súdu, tromi lekármi a niekoľkými robotníkmi. Všetci títo prítomní, ktorí boli pri otvorení hrobu, mali sa dotknúť relikvií a zložiť prísahu pri oltári¹.

Potom začala prvá čas slávnosti za úplného ticha, pri ktorom bolo počuť každý úder čakana a kladiva. Napokon vytiahli zo zeme neporušenú truhlicu so vzácnym obsahom. Bola položená na nosidlá a prenesená do sály na duchovné cvičenia za sprievodu seminárskych sestier a sestier domu, ktoré kráčali v dvojrade so sviecami v ruke. Pri vstupe do sály boli lavice nahradené dvomi veľkými stolmi pokrytými bielymi obrusmi. Truhlica bola položená na jeden zo stolov a čoskoro za prítomnosti cirkevnej komisie a miestnej komunity, ktorá sa postavila naproti, bolo vidieť obsah pokladu. Postupne vyberali kosti, až bolo možno utvoriť kostru, čo len zvyšovalo emócie prítomných. Sudcovia a lekári obdivovali obdivuhodnú stavbu lebky.

Po vykonaní všetkých kánonických formalít a po tom, ako sestry a misionári mohli pomaly prejsť popred vzácne ostatky a po spísaní zápisnice o slávnosti, boli tieto ostatky uložené do schránky z dubového dreva s medenými okrajmi a táto do ďalšej truhlice z olova až do očakávania dňa, kedy nám bolo dovolené povedať:

« Blahoslavená Lujza de Marillac, oroduj za nás. »

Tento dlhý úvod nás vovádza do prítomnosti tej, ktorú dnes nazývame svätá Lujza de Marillac, v jej bytí a konaní pri zakladaní Spoločnosti, organizácii a správe tohto diela lásky, ktoré chcel sv. Vincent a ktoré zrealizovala Lujza de Marillac. Lujza pred založením Spoločnosti prekonala ťažké chvíle, aj fyzické aj duševné. Turíčne svetlo vykonalo ostatné. Po smrti jej manžela Le Gras Lujza hľadala oporu len v Bohu. Jej vtedajší duchovný vodca, Monsignor Camus,

---

¹ Opis skúmania pozostatkov Božej služobnice.

ktorý ju videl v jej úmysle celkom sa obetovať nábožným dielam, ju chcel v tom len upevniť a napokon ju zveril Vincentovi de Paul, podľa rady sv. Františka Saleského. Vincent veľmi rešpektoval svoju novú kajúcnicu a očakával hodinu určenú Bohom. Tá prišla v roku 1626. Prejavil radosť a blahoželal jej k tomuto rozhodnutiu obetovať sa v službe chudobným:

«Ale áno, zaiste, drahá Slečna, že to chcem. Prečo nie? Náš Spasiteľ vám dal tieto sväté pocity. Pristúpte teda zajtra k svätému prijímaniu a pripravte sa na spásonosné stretnutie, ktoré navrhujete. Potom začnite sväté cvičenia, ktoré ste si predsavzali. Nevieť vám vyjadriť, ako si moje srdce praje vidieť vaše, aby som vedel, ako sa to v ňom udialo. Ale rád sa umŕtvim pre lásku k Bohu, lebo si prajem, aby vaše srdce bolo len Ním zamestnané. Ach, veru! Stále mám na mysli slová evanjelia, ktoré vás v ten deň tak oslovili. Sú naliehavé pre každé srdce, ktoré miluje dokonalou láskou. Ach! Akým stromom ste sa dnes ukázali v Božím očiach, keď ste priniesli také plody! Kiež by ste vždy mohli byť nádherným stromom, ktorý prináša plody lásky! A ja zostávam v tej istej láske, Slečna,

Váš ponížený služobník Vincent Depaul »
(Abelly, 1. kniha, 3. kapitola)

Keď sa Lujza de Marillac vložila do vedenia Vincenta de Paul, zanechala svoje meno Le Gras. Odteraz bude Lujza de Marillac k dispozícii svojmu duchovnému vodcovi, bude poddajná a pripravená pomáhať mu v jeho činnosti.

Postupne, ako spoznávala charitatívne činnosti tohto apoštolského muža, cítila sa pobádaná obetovať svoj život do služby chudobným a spolupracovať v jeho svätých podnikoch, v jeho závislosti. Keď sa s tým zverila Pánu Vincentovi, nepovažoval za vhodné odpovedať tak rýchlo. Chcel ju predtým lepšie spoznať a pozoroval ju niekoľko rokov. Počas tohto obdobia však použil jej ochotu pre charitatívne diela. Šila doma pre chudobných, požiadal ju, aby svojimi vzťahmi poslúžila „niektorým chudobným dievčatám“.

Gobillon poznamenáva: *«Toto zdržiavanie, ktoré bolo pre ňu istým druhom „noviciátu“, slúžilo len k väčšiemu rastu a upevneniu sa*

v jej rozhodnutí, aby počas tohto času prijala všetky možné príležitosti k preukázaniu kresťanskej lásky»².

HODINA URČENÁ BOHOM

V rokoch 1626 až 1629 ju P. Vincent povzbudzoval: *«Bud'že teda drahou dcérou nášho Pána, celkom pokorná, podriadená a plná dôvery a čakajte vždy trpezlivo, kedy sa jasne prejaví jeho svätá a lásky hodná vôľa»*³. Jeho rady pri duchovnom vedení boli isté.

Na konci júna 1627 (1630) jej odpovedá na jeden list nasledovne: *«... o ostatnom, teda o vašom spovedníkovi, sa porozprávame pri nasledujúcom stretnutí. Robte však to, čo vám radí a nie to, čo chcete vo svojej horlivosti...»*⁴. P. Vincent prosí od nej pomoc v dielach Misijnej spoločnosti. Napr. keď dostal istý dar, požiadal ju, aby: *«... poslala po tu prítomnom doručiteľovi P. Du Courdray sumu 50 livrí..., okrem toho, nám pošlete štyri košeľe a odovzdajte naše ponížené odporúčania»*... darcovi⁵.

Rozumný direktor jej objasňuje zmätky vo svedomí a pomáha, aby sa bez obáv zverila vedeniu, ktoré jej dal Boh. *«Tomu treba rozumieť Slečna, že je vhodné poznať živšie náklonnosti, ktoré zmietajú vašim srdcom, aby ste urobili všetko, čo sa dá a vždy ich usmernili podľa jeho svätej a láskyplnej vôle Božej. A dobre ste urobili v tejto pochybnosti, že ste ju objasnili, aby ste urobili to, čo od vás žiada náš Spasiteľ bez obavy, že ma tým obťažujete. Vedzte pre tento raz, Slečna, že osoba, ktorú Boh určil za poradcu, aby pomohla inej osobe, nebude sa cítiť preťažovaná vysvetleniami, ktoré žiada...»*⁶.

Korešpondencia medzi P. Vincentom a Lujzou de Marillac počas roku 1629 je poznačená zmenou v oslovení. Už ju nevolá „drahá dcéra“, ale „Slečna“ spolu s pozdravom, ktoré používali dcéry kresťanskej lásky počas storočí v ich korešpondencii: *«Milosť nášho Pána nech je vždy s nami»*. Emmanuel de Gondi bol len krátko u oratoriánov a požiadal P. Vincenta, aby rýchlo k nemu prišiel. Oznamuje to v liste Lujze de Marillac: *«... povedalo vám vaše srdce, aby ste tam šli, Slečna? Ak je tomu tak, bolo by potrebné odísť budúcu*

---

² Gobillon, 4. kap.

³ Presná kópia listov sv. Vincenta sv. Lujze de Marillac, 30. 10. 1626.

⁴ Štvrtý list, presná kópia, s. 5.

⁵ z listu sv. Vincenta sv. Lujze, 8. 10. 1627

⁶ Druhý list, presná kópia, s. 13.

stredú kočom smerom do Châlons-en-Champagne... a budeme mať to šťastie uvidieť sa v Montmirail»⁷.

Slečna súhlasila, je to jej prvá cesta. Odchádza do Montmirail s odporúčaním P. Vincenta, ktoré napísal 6. mája 1629:

« Chodte teda, Slečna, chodte v mene Nášho Pána. Prosím Božiu dobrotu, aby vás sprevádzala, aby vám bol útechou na vašej ceste, vaším tieňom proti páľave slnka, vašou ochranou pred dažďom a zimou, vaším mäkkým lôžkom pri únave, vašou silou v práci a napokon, aby vás priviedol v dokonalom zdraví a plnú dobrých skutkov." ... » Dopĺňa niekoľko detailov týkajúcich sa jej pôsobenia v dedinách: «Keď hovorím dva dni, môžete aj na viac dní, ak to bude potrebné; prosím vašu láskavosť, aby nám napísala»⁸.

Jej prvý životopisec spresňuje, že pri «cestovaní ju sprevádzali niektoré zbožné dámy. Cestovala v neznesiteľných kočoch, či vozoch, znášala mnohé nepohodlnosti, žila a chodila veľmi chudobne, aby mala väčšiu účasť na biede chudobných. Keď prichádzala do dediny, zhromaždila ženy, ktoré boli združené do charitatívneho bratstva, poučila ich o tom, čo bolo potrebné, aby sa dobre zhostili svojej práce, povzbudzovala ich svojimi príhovormi, usilovala sa, aby ich bolo počtom viac, oživovala, čo bolo ochladnuté, dvíhala, čo upadlo, upevňovala a zdokonaľovala, čo bolo už ustanovené»⁹.

Keď uľavila telesným neudhom, usilovala sa liečiť choroby duše. Keďže nevedomosť je jej princípom, použila všetky možnosti, aby ju odstraňovala, zhromažďovala dedinské devy, aby ich poučovala o článkoch viery a povinnostiach kresťanského života.

P. Vincent sledoval Slečnu zblízka, preto vzhľadom k novosti a vyčerpaniu spôsobenom zlými cestami, veľkou biedou na vidieku, jej zvlášť odporúčal, aby dávala pozor na svoje zdravie: «Okrem všetkých týchto záležitostí starajte sa i o svoje zdravie; prosím Boha, aby vám ho zachoval...»¹⁰. A Lujza zakúsila, že žila evanjelium v jeho hĺbke; ona, ktorá sa chcela obetovať Bohu, žila teraz v stálej Božej prítomnosti, z tejto evanjeliovej pravdy, že čo urobila jednému z najmenších bratov, urobila to samému Bohu, v osobe Krista, ktoré

---

⁷ porov. Dokumenty č. 23, s. 25-26.

⁸ Odporúčanie na cestu do Montmirail : 11. list, presný opis, listy sv. Vincenta sv. Lujze de Marillac.

⁹ Gobillon IV, 35 (1676).

¹⁰ Coste I, ten istý list zo 6. 5. 1629

v nich stretla. Lujza de Marillac vykonávala pri návštevách bratstiev činnosť, ktorá je skutočnou etapou v jej príprave na budúcu misiu. Nadobúdala formáciu, ktorá sa uskutočňovala cez pokyny P. Vincenta, ale i vďaka životnej skúsenosti, ktorú jej prinášal priamy kontakt s chudobnými, pozorné pozorovanie ich potrieb cez rozmanité výzvy, spoznávanie nedostatkov v službe a pod. Lujza sa postupne utvárala v kontakte s konkrétnymi realitami, ktoré jej vnukali jej spôsob konania v myšlienke a činnosti. Jej duchovný vodca ju podporoval pri zachovaní múdrej zdržanlivosti spočívajúcej podstatne na dôvere v Božiu lásku a jeho prozreteľnosť. *«Náš Spasiteľ, v ktorého šľapajach Prozreteľnosti kráčate, sa o to postará. Je potrebné prenechať mu starostlivosť o tú záležitosť a prebývať v pokoji».*¹¹

Uvedomiac si, ako ich sprevádzala Prozreteľnosť, ich sa spolupráca upevňovala vo vzájomnej a úplnej dôvere. P. Vincent vedie úsilie Lujzy de Marillac, ale ochotne prijímal jej rozvážne mienky a bral ich do úvahy. Lujza de Marillac po návrate z návštev odovzdávala P. Vincentovi jej veľmi presné správy, v ktorých poznamenávala rôzne nedostatky, ktoré skonštatovala. V správach jasne badáme potrebu nápravy.

MISIA V PARÍŽI

V dedinách vo vnútrozemí P. Vincent spoznával fyzickú, morálnu a duchovnú biedu jednoduchého francúzskeho ľudu. Ale zároveň v mestách – počnúc Parížom – stretával chudobných, ktorí sa tlačili v nevzdušných brlohoch. Aj Slečna to poznala. Vedená pohľadom P. Vincenta, ktorý poznal všetky druhy biedy, hlbšie spoznávala nesmiernu biedu hlavného mesta.

Postavila na nohy prvé parížske bratstvo Najsvätejšieho Spasiteľa, ktoré utvoril P. Vincent, ale ktoré upadalo. Jej zásah bol úspešný, P. Vincent bol pre to spokojný a blahoželal jej. Nasledujúci rok, 1630, so súhlasom tamojšieho duchovného správcu založila druhé parížske bratstvo v jej farnosti Sv. Mikuláša zo Chardonnet. Pozvala niektoré dámy, aby sa pripojili k nej a sama, vo svojej obetavosti a veľkodušnosti, neváhala vystaviť svoj život do nebezpečenstva a išla navštíviť jedno morom postihnuté dievča.

---

¹¹ Coste I, s. 218

Vďaka P. Gobillonovi sa dozvedáme mená bratstiev, ktoré sa zrodili v Paríži v roku 1631: vo farnostiach Sv. Eustacha, sv. Benedikta, sv. Sulpícia a sv. Merry. Čoskoro nasledovali ďalšie vo farnostiach sv. Pavla, sv. Germána l'Auxerrois a sv. Ondreja.

Lujza de Marillac, zvolená za predsedníčku, sa ujala zodpovednosti, ale nepostavila do popredia dedinské devy, ale panie z vyššej parížskej spoločnosti.

NA FRANCÚZSKOM VIDIEKU

Pri začiatku opisu utvárania a návštev bratstiev na parížskom predmestí, Gobillon píše o Slečne toto: «... bola hviezdou v stáloj pohybe, ktorá šírla svetlo a účlnky». ¹²

P. Vincent bol upovedomený. Počas Pôstu, 5. februára 1630, odišla Lujza do Saint-Cloud. Ten deň mala výročie svojej svadby. V to ráno Pán Vincent slúžil svätú omšu o zásnubách. Sv. Lujza opísala túto udalosť: «*Vo chvíli svätého prijímania sa mi zdalo, že Náš Spasiteľ mi vnukol myšlienku prijať ho za ženícha mojej duše. Bolo to na spôsob zásnub a keď som si to uvedomila, cítila som sa hlbšie a mimoriadne spojená s Bohom. Uvažovala som, že opustím všetko, aby som nasledovala svojho ženícha a odteraz sa takto na neho dívala a aby som znášala ťažkosti, ktoré stretnem v živote ako naše spoločné vlastníctvo*» (Duchovné spisy, s. 702).

Lujza de Marillac bola zvyknutá meditovať. V takých chvíľach bol Ježiš Kristus prítomný v jej živote a osobe. Táto nadprirodzená duchovná skúsenosť zanechávala v nej pocit blahobytu a všetko, čo pociťovala, sa týkalo jej aktuálneho života. P. Vincent sa znepokojoval nad dĺžkou toho dňa a 19. februára jej napísal: «*Chválím Boha, Slečna, že Vám dopriava zdravie pre 60 osôb, o spásu ktorých sa usilujete, ale Vás prosím, aby ste mi napísali presne, či Vaše pľúca nie sú preťažené toľkým rozprávaním, alebo Vaša hlava toľkými ťažkosťami a hlukom...*». V tom istom liste jej odporúča: «*Chcem vedieť, či Vás prišla navštíviť jedna šľachetná deva so Surenes, ktorá Vás už raz navštívila a ktorá sa zaoberá učením dievčat. Sľúbila mi to minulú nedeľu, keď tu bola; čaká na Vaše správy...*» ¹³.

---

¹² 17. list – presná kópia, s. 23 – List sv. Vincenta sv. Lujze de Marillac

¹³ Coste I, 75-76

Beauvais

V decembri toho istého roku Lujza odišla do Beauvais /bové/, aby tam dokončila, čo sa nepodarilo zaviesť P. Vincentovi. Napriek sporom, ktorý tam mali s P. Vincentom, jej sa tam veľmi darilo. Pohla duše natoľko, že P. Vincent bol nútený upozorniť a povedať jej: *«Spojte svoju dušu s posmechom, opovrhovaniu a zlému zaobchádzaniu, ktoré znášal Boží Syn. Slečna, keď budete vážená a uctievaná, majte skutočne pokorného a poníženého ducha, či už pri poctách, alebo pri opovrhovaní»* (Coste I, 98).

Gobillon napísal, že *«na tieto názory hľadela ako na spásanosnú opatrnosť uprostred potlesku, ktorého sa jej dostalo počas cesty»*. Avšak Slečna nepoľavila v horlivosti natoľko, že dokonca i muži prichádzali v skrytosti ju počúvať a boli oslovení jej príhovormi (Gobillon s. 37). Opúšťala Beauvais tak trochu v povesti svätosti, lebo na jej príhovor sa dieťaťu, ktoré spadlo pod koleso jej voza, nič nestalo, zdvihlo sa a chodilo ďalej. Výsledkom jej práce bolo založenie 18 bratstiev vo farnostiach mesta Beauvais. P. Vincent bol určite šťastný z tohto úspechu v Beauvais, ale bol zároveň aj jej duchovným vodcom, ktorý bedlil nad dozrievaním povolania Lujzy de Marillac, preto ju v liste upozornil: *«Keď budete uctievaná a vážená, majte Slečna skutočne pokorného a poníženého ducha, či už pri poctách, ako i pri opovrhovaní. Budte ako včela, ktorá si utvára med aj z rosy, ktorá padá z paliny, ako i z ruže. Dúfam, že si tak budete počínať... »*¹⁴.

Meditácia

Ako si vysvetliť tajomstvo tohto života, či už v duchovnej, alebo apoštolskej oblasti, ktoré tak pripravilo založenie jednej komunity, ktorá bude mať za cieľ *«robiť to, čo robil Boží Syn na zemi»*, milovať nášho Pána, slúžiť mu telesne a duchovne v osobe chudobných?»

Počas troch rokov, kedy Lujza de Marillac koná charitatívne misie, jej povolanie dozrieva cez všetky udalosti života, odkedy sa oslobodila, keď sa skutočne obetovala Bohu. Skúšky nechýbali, ale ju odpútať od seba samej, od jej rodiny a sveta, materskej starosti o syna Michala, osobného trápenia počas cesty, ktorú P. Vincent označil za *«bezpredmetné klebety»*. Toto posilňovalo jej charakter

---

¹⁴ List č. 35 od P. Vincenta pre Lujzu de Marillac – umiernenosť v horlivosti a pravidiel pre vedenie bratstva – z toho istého listu : Coste I, 98

a pripomínalo jej, že to, čomu nerozumela v tej chvíli, pochopí neskoršie.

Nasledovali rôzne rodinné udalosti. Počas jej návštev bratstiev, kráľovská rodina je v kríze. 10. november 1630 sa zapísal do dejín ako Deň oklamaných – pokus o štátny prevrat mal odstrániť z vlády Richelieum prvého ministra Ľudovíta XIII. Ale tento pokus bol neúspešný. Vodcovia tohto štátneho prevratu, jedným z nich bol i Michal de Marillac, sú zaistení a uväznení. Už 12. 11. musí vrátiť kráľovské pečate a odvezú ho do exilu do väznice v Châteaudun /šatódě/, zatiaľ čo jeho brat Ľudovít, ktorý dostal 20. novembra menovanie za vrchného veliteľa, dostal dekrét o uväznení a neskôr, 10. mája 1632, bol sťatý. Stratou svojich dvoch strýkov Lujza stráca tak trochu z nej samej. Mons. Baunard, jej ďalší životopisec, pripisuje k dátumu Nanebovzatia 1632 tento list P. Vincenta Slečne: *«Prosím Pannu Máriu, aby pozdvihla vaše srdce do neba a vložila do svojho a do srdca jej drahého Syna»*.

Lujza prežívala tieto bolestné udalosti vo viere. Ďalej navštevovala bratstvá, pretože veľmi rýchlo zbadala, že mnohé veci neboli dotiahnuté do konca. Panie niekedy nemohli navštíviť chudobných, a tak posielali svoje slúžky, čím sa chudobným nedostávalo láskavej pozornosti, ako tomu bolo na začiatku bratstva.

Božia hodina práve v tom čase bola pre Lujzu ťažko znesiteľná: *«Odkiaľ jej príde pomoc?»* P. Vincent poslal k Lujze Margitu Naseau. Toto stretnutie bolo rozhodujúce tak pre Margitu, ako i pre Lujzu. Či jej P. Vincent jedného dňa nenapísal?: *«Náš Spasiteľ si chce vami poslúžiť pre niečo, čo sa týka jeho slávy a myslím si, že vás pre to zachováva»*¹⁵.

Na pokračovanie

Sestra Claire HERRMANN
Archívna služba

---

¹⁵ Coste I, 186

Vzájomný vplyv Vincenta a Lujzy pri založení Spoločnosti dcér kresťanskej lásky

Ú v o d

Vieme, že svätý Vincent a svätá Lujza boli presvedčení, že Boh sa k nim prihovára nielen v modlitbe a vo Svätom písme, ale aj cez každodenné udalosti. Uznať Božiu prítomnosť v každej udalosti – práve na to myslel sv. Vincent, keď povedal sestrám: «(rozjímanie)... *nikdy ho neukončíme a nestrávme ani chvíľku bez toho, aby sme si nekonali rozjímanie...* » (IX s. 422). Tak isto výrazom: "*nepredbiehajme Božiu prozreteľnosť...*" (Coste I s. 68), tým chcel povedať, že treba skúmať vo svetle Ducha Svätého všetko, čo nastáva v každej chvíli.

Dcéry kresťanskej lásky

Je vhodné toto brať do úvahy, keď analyzujeme založenie dcér kresťanskej lásky, lebo nemôžeme povedať, že Zakladatelia boli ich skutočnými tvorcami, skôr autentickými iniciátormi. Náčrt Spoločnosti sa už uskutočnil pred nimi inými osobami, ale okolnosti neumožnili jej realizáciu. Po čase skúseností Vincent a Lujza prejavia odvahu, húževnatosť, múdrosť a obetavú svätosť, ktorými ich obklopí Duch Svätý cez skúšku kontemplatívnej noci. Toto ich viedlo, aby kráčali v rovnakom tempe ako Prozreteľnosť, aby s ňou vo vhodnej chvíli spolupracovali pre dobro chudobných. Pretože boli svätí, aj Vincent, aj Lujza, vedeli počúvať hlas Boha, ktorí sa k nim prihováral cez žalostnú situáciu, v akej sa nachádzali chudobní.

Historické fakty

Kto z nich počul božiu výzvu ako prvý? Nevieme a ani to nie je dôležité. Vincent de Paul rozpráva o faktoch päťkrát: štyrikrát pripisuje iniciatívu Margite Naseau a raz – v jednom opise, ktorý nie je najdlhší – sebe pripisuje prvé rozhodnutie¹. Myslím si teda, že Margita mala nevedomky myšlienku nahradiť slúžky, ktoré pracovali, aby si zarobili na živobytie, devami, ktoré by to robili z lásky a z povolania. Ako prvá navrhla robiť túto prácu a po nej nasledovali mnohé ďalšie. Vincent de Paul ako direktor charitatívnych bratstiev, mal obnoviť bratstvá, Slečna Le Gras ho k tomu naliehavo pobádala, ak chcel jednak, byť verný Božiemu úmyslu zjavenému v tejto mystickej noci, a to pomáhať chudobným, a z druhej strany, aby bol vynaliezavý vo vernosti Bohu, ktorý sa k nemu prihovárал cez potreby chudobných.

Obnova bratstiev sa diala veľmi pomaly. Svätý Vincent, svätá Lujza a Margita Naseau o tom viackrát hovorili (porov. Coste I, s. 76). Z prečítaných listov vyvodzujem záver, že v tejto obnove mala sv. Lujza také isté zodpovednosti ako sv. Vincent: to ona ho priamo alebo nepriamo ovplyvnila, aby akceptoval obnovu bratstiev tak, že by nechal v nich pracovať devy, ktoré prišli s úmyslom pracovať v nich. Lujza ich prijala k sebe, formovala ich pre službu. Umiestňovala ich do farnosti, pričom Margita slúžila za vzor a takto priťahovala nové služobnice. Keď prišli prvé devy, bez ťažkostí sa začlenili do bratstiev. Nahradili služobnice, ktoré boli platené a robili tieto práce z povolania. Podobne ako predchádzajúce, záviseli od predsedníčky príslušného bratstva, ale sv. Lujza bola poverená ich formáciou a umiestnením.

Po dvoch rokoch začali obaja svätci váhať medzi prijatím cirkevných zákonov, zvykov spoločenských tried² a vernosťou Božej výzve prejavenej cez potreby chudobných. V tej chvíli museli dokázať odvážnu tvorivosť, aby upravili bratstvá podľa daných okolností. Sv. Vincent dobre vedel, že mnohé nádherné plány, či už utopické alebo reálne, zostali neuskutočnené kvôli tomu, že nevedeli spojiť vernosť

---

¹ Coste IX s. 77-79, 209, 245, 455-456, 601.

² Keď hovoríme o *spoločenskej triede*, v 17. storočí nejde o ten istý moderný význam rozdelenia spoločnosti na triedy vzhľadom k hospodárstvu, tým menej v marxistickom význame *triedneho boja*. Je to podľa významu, ktorý mu dal Karol Loyseau (1566-1627) v diele *Príručka o poradiach a jednoduchých hodnostiach* (1610). Spoločnosť v ňom rozdeľuje na tri poradia alebo stavy; každé poradie rozdeľuje na kategórie alebo triedy podľa *hodnosti* osôb a nie podľa ekonomiky, hoci oba body často súviseli.

zvykom spoločenských a cirkevných tried s odvážnou tvorivosťou. Sv. Lujza o tomto vedela tiež, ale sedem rokov po smrti manžela sa ešte trápila komplexom viny, ktorú zakúsila v mystickej noci, a to, že sa nestala rehoľníčkou, ako to sľúbila Bohu, keď bola mladá. Tento komplex spôsobil, že skoro stroskotalo poslanie, ktoré jej Boh zveril. Našťastie, Vincent de Paul včas spoznal myšlienky Slečny Le Gras a ukázal jej cestu.

Okolo r. 1632 jej napísal a bol proti tomu, čo sa pokúšala robiť: *"Teším sa so zriadenia týchto dobrých diev, chválím vašu túžbu dať im určitý plán, ale nechválím vás za myšlienky, ktoré vás zamestnávajú ohľadom tohto predmetu. Patriťte nášmu Spasiteľovi a jeho svätej Matke. Pridržajte sa ich a stavu, do ktorého vás voviedli a čakajte, kým vám prejavia, keď si budú priať od vás niečo iné"* (Coste I s. 79).

Slovo "stav" v kontexte listu môže označovať za triedu, prostredie alebo spoločenskú situáciu, v ktorej žila osoba, ale aj občiansky alebo náboženský stav: slobodná, vdova alebo zasvätená Bohu. Nechcem prekrúcať slovo, ale naopak súhlasím s myšlienkou Vincenta de Paul a myslím si, že tu sa jedná o zmenu občiansku a rehoľnú, t. j. "stať sa rehoľníčkou"; vyvodzujem z toho, že Lujza myslela na tento stav. Ale sv. Vincent sa staval proti tomu, lebo spoznal úlohu, ktorú mohla mať táto veľmi bystrá a dynamická spolupracovníčka v pláne, ktorý práve spracovával v duchu v prospech chudobných.

Krátko nato sa Vincent de Paul opäť postavil rozhodne proti úmyslom tej, ktorú viedol: *"Čo sa týka ostatného, naposledy prosím vás, aby ste na to nemysleli, až dovtedy, kým náš Spasiteľ nezjaví, že si to praje, lebo si myslím, že nateraz dáva spoznať opačné pocity. Usilujete sa stať služobnicou týchto chudobných diev a Boh chce, aby ste boli jeho služobnicou a možnože omnoho početnejších osôb, ako by ste mohli byť týmto spôsobom. A keď by ste boli len jeho služobnicou, či to nie je dosť pre Boha, aby si vaše srdce uctilo pokoj srdca nášho Spasiteľa?"* (Coste I s. 113-114).

Z toho vyvodzujem, že od tohto listu sa Vincent staval proti tomu, aby Lujza a jej dcéry zmenili stav, pretože v tomto novom stave by neslúžili blížnemu. Dnes nás toto neprekvapuje. Vincent de Paul zopakoval Lujze, že Boh má "možnože" s ňou úmysly, aby slúžila mnohým osobám... Nespresnil, kde bude slúžiť, v akej situácii: či

v budúcom bratstve, t. j. novej Spoločnosti, či v bratstvách navštevujúc ľudí, alebo v kláštore?

Tento Lujzin plán je predmetom mnohých rozhovorov so sv. Vincentom a považujú ho za niečo veľmi dôležité pre Cirkev a chudobných. Vincent po modlitbe a rozhovoroch má napokon nadprirodzené a rozhodujúce presvedčenie týkajúce sa budúcnosti: *Lujze Boh zveril nadprirodzené poslanie pri devách, pre dobro chudobných.*

Mám dojem, že v tej chvíli obaja svätci uvažujú o zoskupení diev do osobitného bratstva. Zdá sa, že Lujza bez váhania súhlasí a bezpochyby chce – podľa jej povahy – aby sa to vykonalo rýchlo. Viackrát neústupčivo nalieha.

V máji 1633 Vincent sa pokúša ju mierniť: *"Čo sa týka záležitosti vašej práce, v duchu a pred Bohom nemám ešte jasno, čo sa týka ťažkosti, ktorá mi zabráňuje vidieť, či je to vôľa jeho Božskej velebnosti. Prosím vás, Slečna, aby ste mu odporúčali túto záležitosť počas týchto dní, kedy hojnejšie udeľuje milosti Ducha Svätého. Modlime sa teda naďalej a zostaňte radostná"* (Coste I s. 200).

Nevieme, o akú ťažkosť išlo: išlo o vytvorenie štruktúr alebo začatie s minimálnou zárukou, keďže teraz išlo o začiatok? Toto naznačuje, že Vincent chce analyzovať materiálne, ľudské a spoločenské okolnosti a uvažovať o nich vo svetle Ducha Svätého.

V septembri 1633 je Vincent presvedčený, že Boh žiada od Lujzy niečo mimoriadne, a to, aby zhromaždila devy do jedného bratstva (Coste I s. 218). O mesiac ich Lujza pod vedením Vincenta sústredí na víkend (Coste I s. 219). Napokon v novembri 1633 sa rozhodnú založiť nové bratstvo s Máriou Joly a jej dvomi, či tromi spoločníčkami³. Deväť mesiacov predtým zomrela Margita Naseau, ktorá ochorela po tom, ako prenechala svoju posteľ chudobnej, nakazenej žene (Coste I s. 238-240).

Bratstvo týchto diev bolo jedným z bratstiev, ktoré založil Vincent, malo osobitný štatút, tak isto ako bratstvo z hlavnej parížskej nemocnice „Hôtel-Dieu“ (ktoré začalo o tri mesiace neskôr). Vincent de Paul bol jeho direktorom a predstavenou, či predsedníčkou, menoval Slečnu Le Gras. Bola poverená viesť ju a spravovať. Poznal dobre

---

³ Coste I s.172- 21. Gobillon s. 51-52

vlastnosti a kvality Lujzy de Marillac, preto ju poveril touto úlohou a odovzdal Spoločnosť do jej rúk. Prvé pravidlá, ako i rozvrh vypracovala Lujza. Vincent si ich preštudoval, napísal pár poznámok na okraj a Lujze navrhol, aby ich ona vysvetlila. Ale Lujza mala veľkú úctu a obdiv pre Vincenta, preto ho požiadala, aby ich on vysvetlil sestrám, čo urobil v júli 1634⁴.

Myslím si, že vzájomný tvorivý a odvážny vplyv je tak jasný, že keby sme to premietli na „film budúcnosti“ a všetko zvažili len po stránke prirodzenej a ľudskej, odvážil by som sa tvrdiť, že keby chýbal jeden zo svätcov, súčasná Spoločnosť by neexistovala. Sv. Vincent de Paul a sv. Lujza de Marillac sú skutočne obaja rovnako zakladateľmi Spoločnosti dcér kresťanskej lásky. Inými slovami povedané: Boh je jej Zakladateľom, oni boli jeho nástrojmi. O tomto bezpochyby meditovali v modlitbe a často sa o tom rozprávali, pretože sv. Vincent viackrát povedal sestrám: *"Hľa, drahé dcéry, ako Boh vykonal toto dielo. Slečna naň vôbec nemyslela, ani Pán Portail, ani ja, ani táto nebohá deva. Ale musíme priznať podľa pravidla, ktoré položil sv. Augustín, že keď nevidieť pôvodcu diela, je ním sám Boh. Kto dal ducha chudobným dcéram kresťanskej lásky, poviem slúžkam? Sám Boh. Dcéry kresťanskej lásky majú vlastného ducha, ktorým je Boží duch. Boh začal toto dielo, pochádza teda od neho"* (Coste IX s. 602).

Zakladateľská charizma

Keď skúmame fakty nadprirodzeným spôsobom, prichádzame k tomu istému výsledku: vinčentská charizma je aj „lujzinou“.

Niet pochýb, že pri zakladaní Spoločnosti dcér kresťanskej lásky dostal Vincent a Lujza *božskú charizmu*, ktorú v súčasnosti voláme *zakladateľskou charizmou*: je to duchovná skúsenosť s Bohom, ktorá ich podnecovala hľadať, uvažovať o ich živote. U Vincenta toto začalo pri jeho zajatí, neskôr keď bol nevinne obvinený z krádeže, pri stretnutí s Bérullom, ktorý ho zasväcoval do rozjímania. U Lujzy začalo všetko v roku 1607, keď ešte v penzionáte zakúsila opustenie jej rodinou, samotu. Obrátila sa na kapucínky a zasväcovala sa do rozjímania.

---

⁴ Máme šťastie, že vlastnime 3. konferenciu, ktorú sv. Vincent podal o pravidlách, bola prepísaná rukou sv. Lujzy. Je to prvá konferencia, ktorú P. Coste uviedol do *Œuvres de Saint Vincent /Diela sv. Vincenta/*

Ich hlboký vnútorný život ich viedol k zmene, k «*druhému obráteniu*» (ako to nazýva Lallemand, súčasník oboch Zakladateľov), cez mystickú noc – u Vincenta v r. 1617 a u Lujzy v r. 1623. V tejto kontemplatívnej duchovnej skúsenosti dostali *zjavenie*, pri ktorom im bolo odovzdané *poslanie*: zasvätiť sa službe chudobným. Uskutočnilo sa to po duchovnej noci: Vincent sa obetuje chudobným, aby vyšiel z tejto noci. Boh vyvedie Lujzu z tejto noci, aby ju obetoval chudobným. Vincent začína svoju misiu vo Folleville a v Châtillone. Lujza ju spoznáva v r. 1629, keď ju Vincent posielala navštíviť bratstvo v Montmirail (Coste I s. 73-74).

Charizma pochádza od Ducha Svätého. Sv. Vincent a sv. Lujza založili Spoločnosť príkladným životom a nezištnou činnosťou. Viac ako ich slová bola nákazlivejšia ich osobnosť, život ako i život prvých sestier, ktoré sa zišli u Slečny Le Gras, aby začali toto božie dobrodružstvo. Ďalšie devy prijali charizmu našich dvoch svätcov a rozhodli sa kráčať za Ježišom Kristom. Preto môžeme povedať, že v oboch osobách je jedna charizma, je to tá istá zakladateľská charizma.

Vplyv dedinských diev

Musíme spomenúť vplyv Margity Naseau, alebo podobne diev, ktoré nasledovali jej príklad⁵, pretože mám dojem, že väčšina tých, ktoré chcú patriť do nového spoločenstva, sú priťahované tými, ktoré sú už v ňom, buď priamo, že ich povzbudzujú, aby do neho vstúpili, alebo nepriamo vďaka ich príkladu. Devy alebo sestry – ako si hovorili a ako im hovorili druhí – boli ženy, ktoré mali skutočne rady chudobných a boli šťastné z ich novej situácie, cítili sa šťastné a povzbudzovali ďalšie spoločníčky, priateľky alebo príbuzné.

Nemožno poprieť ani to, že niektoré prišli alebo boli poslané z menej chvályhodných dôvodov, ako zvedavosť, príťažlivosť k Parížu ako hlavnému mestu, kde by mohli byť ľahko zamestnané ako slúžky v šľachtických domoch, lebo vedeli, že panie dávali prednosť vidiečankám pred mestskými ženami.

Ďalším nesprávnym dôvodom, spoločným pre všetky doby, bola príťažlivosť, ktoré má každé nové dielo: bratstvo, ktoré sa podobá rehoľným kongregáciám, ale má aktuálnejšie ciele, jednoduchšie

---

⁵ Coste IX s. 77 - 90

charizmu a modernú a originálnu organizáciu. Toto sa zdá ľahšie, veď nie sú potrebné opatrenia, ako keď sa niektorá chce stať rehoľníčkou, nie je noviciát, nie sú verejné sľuby, nie je klauzúra. Toto robí dojem uľahčenia pri vstupe, v živote a dokonca i odchode bez mnohých právnických komplikácií. Hoci to nebol úmysel zakladateľov, sestry sa cítili slobodné, bez celoživotného záväzku.

Existovali ešte ďalšie dve viac oprávnené motivácie, ale ktoré mali byť tiež očistené. Prvou bolo veno, ktoré si nemohli dovoliť chudobní. Kláštory boli bežne vyhradené ženám šľachtickým, bohatším a chudobné mohli byť len *sestry konvertky*, t. j. pre materiálne služby a ich počet bol obmedzený. Pritom u dcér kresťanskej lásky veľký počet diev, ktoré zachytili Božie volanie, boli prijaté bez vena. Vlastne, skoro všetky prvé dcéry kresťanskej lásky pochádzali z veľmi skromných rodín.

Druhým motívom bol nedostatok štruktúr v bratstvách počas prvých rokov. Niektoré devy si mysleli, že toto nové bratstvo, podobne ako ostatné, prijíma poctivé, statočné ženy, ktoré chcú konať dobré skutky chudobným. Niektoré z nich, keď už toho mali dosť, opúšťali Spoločnosť. Sestra Maturína Guérin o tom hovorí vo svojom spise: *"Často som ju (sv. Lujzu) počula hovoriť, že na začiatku prichádzali k nej mnohé devy, len málokteré zostali natrvalo a že ju veľmi trápilo vidieť rozmanité tváre natoľko, že keď stále toto vídavala, toto trápenie stále pretrvávalo"* (Dokumenty, s. Charpy, s. 948).

Objasniť a očistiť tieto motívy bolo Lujzinou každodennou prácou. Vincent jej v tejto ťažkej práci pomáhal, povzbudzoval ju svojimi príhovormi a listami. Pri svojich prednáškach usmerňoval zmýšľanie diev a žien, ktoré prichádzali do skupiny. Stojí za to citovať niektoré odseky z listu, ktorý Vincent napísal Lujze. Povzbudzuje ju v ňom v tejto neľahkej úlohe vedenia a výchovy:

"Čo sa týka toho, čo ste mi napísali o nich, nepochybujem o tom, že sú také, ako mi ich opisujete. Ale musíme dúfať, že sa vypracujú a že pri rozjímaní uvidia svoje chyby a nedostatky a Boh ich povzbudí, aby sa napravili. Bude dobré, keď im poviete, v čom spočívajú pravé čnosti, zvlášť vnútorné a vonkajšie umŕtvovanie nášho úsudku, našej vôle, našich myšlienok, nášho pohľadu, nášho sluchu, našich rečí a ostatných zmyslov; taktiež o náklonnostiach, ktoré máme k zlým, neužitočným, ale i dobrým veciam, a to z lásky k nášmu Pánovi, ktorý tiež tak robil. Bude potrebné, aby sa v tomto silno upevnili, zvlášť

v čnosti poslušnosti a svätej ľahostajnosti. Ale keďže sa veľmi vyčerpávate toľkým rozprávaním, robte to len z času na čas. Bude dobré, aby ste im povedali, že potrebujú pomoc v osvojovaní si tejto čnosti umŕtšovania a že sa majú v nej cvičiť. Budem im hovoriť tiež o tom, aby boli k tomu disponované" (Coste I s. 277-278).

Počas prvých dvoch rokov nemala Lujza, ani Vincent veľmi presné myšlienky o tom, čo chcú robiť s touto skupinou vdov, žien a diev; bezpochyby niečo viac ako s jednoduchým bratstvom zbožných osôb.

Pred r. 1636 boli podmienky žiadané od dievčat, ktoré chceli vstúpiť do bratstva, len náznakové: túžba patriť do nej, byť zdravé a silné, aby mohli slúžiť chudobným chorým, mať jednoduchú psychológiu, t. j. mať „dobrého ducha a ochotu“ (Coste I s. 313 - 315). Ostatné môžu nadobudnúť alebo napraviť. Ak sa nenapravia, tak ich pošlú domov.

Počas týchto dvoch prvých rokov myslel sv. Vincent veľmi na sv. Františka Saleského a na to, čo hovoril o povolani: kňazstvo alebo zasvätenie sa Bohu v čistote, chudobe a poslušnosti je to najväčšie, čo môže muž alebo žena žiť. Stačí teda mať istú príťažlivosť k tomu, určitú túžbu, chcieť to s čistým úmyslom, aby osoba bola povolaná.

V roku 1636 hovorili zakladatelia o povolani diev na spôsob Bérulla a oratoriánov. Prezentovali povolanie ako výzvu ísť po ceste označenej Bohom a odpovedať na jeho volanie zaangažovaním sa. Je to prvý krok k prechodu charitatívneho bratstva k Spoločnosti dcér kresťanskej lásky. Táto zmena je potvrdená presťahovaním domu z ulice sv. Viktora, ktorý sa stal príliš malým, na vidiek La Chapelle, tzv. „Kaplňky“, parížskeho predmestia, bližšie k domu Sv. Lazára, kde býval Vincent de Paul.

V rokoch 1638 až 1639 bolo bratstvo zložené z vdov a diev, nebolo ešte uznané po právnej stránke, ale stalo sa už vlastne Spoločnosťou dcér kresťanskej lásky. Bola dobre organizovaná a nezávislá od ostatných bratstiev. Panie kresťanskej lásky z hlavnej parížskej nemocnice si to uvedomili a považovali Slečnu Le Gras za *predstavenú* tejto novej Spoločnosti. Vincent a Lujza boli presvedčení, že tieto devy už tvoria združenie, bratstvo, či Spoločnosť nielen samostatne, ale aj odlišne v porovnaní s ostatnými charitatívnymi bratstvami.

Vo februári 1638 toto vidíme v jednom Vincentovom liste, ktorý napísal Lujze o vedení ústavu pre nájdené deti. Opisuje jej, ako vysvetlil pani Pelletier, ktorá viedla tento ústav: "... čo sa týka vecí čisto časných, (Spoločnosť) musí závisieť na týchto šľachetných dámach (z bratstva hlavnej parížskej nemocnice). Ale čo sa týka duchovných vecí, ako i vedenia diev, záležitostí dojok, nájdených detí, ktoré budú rásť; musí byť s vami spojená a za týmto účelom vám podávať z času na čas správy o tom, čo sa deje, napríklad raz za týždeň, alebo aspoň každé dva týždne" (Coste I s. 444). Sv. Vincent takto nepriamo prehlasuje samostatnosť vnútornej správy, ako aj nezávislosť Spoločnosti dcér kresťanskej lásky. Niet pochyb, že súhlasí s Lujzou, pretože jej hovorí ako o veci, ktorú už spolu prediskutovali.

V máji 1639 sa tiež dozvedáme niečo o tom z jedného Lujzinho listu, ktorý napísala predstavenej benediktínok v Argenteuil /aržätöj/ (Duchovné spisy, s. Charpy L9 s.19). V prímestskej parížskej dedine Argenteuil bolo jedno bratstvo a dve dcéry kresťanskej lásky sa starali o chudobných. V kláštore benediktínok zomrela jedna sestra konvertka a uvažovali ju nahradiť jednou z našich sestier, Barborou. Podľa rehoľníčok, tieto devy tvorili len súčasť zbožného laického charitatívneho združenia⁶. Potom zomrela ďalšia sestra konvertka a uvažovali o druhej sestre. Ale ani Lujza, ani dotyčná sestra nesúhlasili, preto Lujza napísala list predstavenej. Z listu vidíme, akú jasnú predstavu mala Lujza:

"Pani, možno ste prekvapená, že hoci Vás nepoznám, a ani Vy mňa, odvažujem sa Vám písať. Neurobila by som to, keby som nedôverovala, že mi to nebudete mať za zlé, pretože z lásky k Bohu, ktorému chceme slúžiť a ho milovať, vám posielam jedno tunajšie dievča, ktorá má veno a je plná dobrých úmyslov, aby zaplnila miesto, ktoré – ako mi povedali – máte vo svojom dome pre laickú sestru. Upozornila ma na to jedno z dievčat, služobníc chudobných v bratstvách vo farnostiach, ktorú Boh povolal a uschopnil robiť túto službu už osem rokov. Nechcela som uveriť, Pani, že ste to boli Vy, ktorá by ju odvrátila od jej povolania. Nemôžem si predstaviť, že tí, ktorí poznajú dôležitosť povolania, by boli schopní postaviť sa proti

---

⁶ Jedna zaujímavosť: panie kresťanskej lásky a samotná sestra žiadajú od sv. Vincenta dovoľenie opustiť združenie dcér kresťanskej lásky a vstúpiť ako rehoľníčka – konvertka k benediktínkam (Coste I s. 397).

Božím úmyslom a vystaviť jednu dušu do nebezpečenstva jej spásy, odňatím pomoci opusteným chudobným, ktorým treba všestranne pomáhať, lebo sú v núdzi a ktorým nemôže nikto lepšie pomôcť, ako službou týchto dobrých diev, ktoré sa zriekajú akéhokoľvek záujmu, obetujú sa Bohu pre duchovnú a telesnú službu týchto úbohých stvorení, ktorých Božská dobrota považuje sa jej údy. Kiež by Boh dal, Pani, aby tá, ktorá prichádza do vášho domu, dobre slúžila a bola spokojná. Chcem veriť, že nebola povolaná do stavu, v ktorom bola, ináč by bola odsúdeniahodná. Ale, Pani, prosím vás nedovoľte viac, aby naše sestry boli takto skúšané s vaším súhlasom. Mohlo by to byť pokušením pre mnohé ďalšie" (DS, s. Charpy, L. 9, s. 19).

V duchu vtedajšej teológie sv. Lujza vysvetľuje, že hoci sú dcéry kresťanskej lásky *sekulárne*, nie sú jednoduché *laičky* a prijali božie povolanie ako benediktínky. Toto povolanie je večné, pretože je zakorenené vo večnom pláne Boha. Rozdiel medzi dvomi povolaniami je nie vo výzve, ale v celi, pre ktorý boli povolané: benediktínky pre modlitbu a meditáciu, dcéry kresťanskej lásky pre službu chudobným.

Z listu môžeme vidieť, že Lujza už mala presnú predstavu o mene, charizme, celi a povahe novej Spoločnosti dcér kresťanskej lásky. Nemožno pochybovať, že Lujza napísala tento list so súhlasom Vincenta, pretože nerobila nikdy nič bez toho, aby sa nepýtala na mienku svojho direktora a predstaveného.

V liste napísanom sestrám do Richelieu /rišeljö/, sestre Barbore Angiboust /änžibu/ a sestre Lujze Ganset /gänse/ (DS, s. Charpy, L 11, s. 20-22), Lujza poukazuje na to, že má jasné predstavy o vnútornej organizácii tejto novej spoločnosti, jasne vysvetľuje vzťahy medzi autoritou a poslušnosťou, medzi komunitnou jednotou a individualizmom, medzi vnútornou slobodou a dovoleniami.

Pri zakladaní komunity pri mestskej nemocnici sv. Jána Evanjelistu v Angers /änže/ 1. februára 1640, Lujza de Marillac podpísala zmluvu s "pánmi otcami správcami a otcami chudobných" nemocnice, ako "*direktorka dcér kresťanskej lásky, služobníc chudobných chorých v nemocniciach a vo farnostiach, s láskavým dovolením generálneho predstaveného kňazov Misijnej kongregácie, direktora spomínaných menovaných dcér kresťanskej lásky*" (Coste II s. 1, Dokumenty, s. Charpy, č. 280, s. 264). Správcovia nemocnice nechceli podpísať zmluvu so ženou. Preto Vincent podporil Lujzu

a potvrdil, že vzhľadom k špecifickej situácii Spoločnosti, dáva Lujze dovoľenie podpísať túto zmluvu.

Pred r. 1640 išli dcéry kresťanskej lásky na miesta podľa potrieb chudobných, o ktorých sa starali panie z bratstiev. Od tejto doby dcéry kresťanskej lásky sa rozvíjali podľa ich rytmu bez závislosti na ostatných bratstvách.

Vincent a Lujza naďalej utvárali Spoločnosť. Bola zložená z komunít, za ktorú bola zodpovedná sestra služobnica. Hlavné miesto príslušnosti bol dom, v ktorom bývala Lujza de Marillac ako predstavená, ktorá zodpovedala za bezprostredné vedenie celej Spoločnosti. Ale mali jednu špecifickosť, ktorá bola jedinečná na tú dobu: mali jedného predstaveného, Vincenta de Paul. Spoločne vypracovali predpisy a Všeobecné pravidlá. Buď ich vypracovala Lujza a Vincent opravoval, alebo on vypracovával a ona opravovala. Postupne pridávali rady, potrebu generálneho direktora, sľuby, seminár a pod. Takto dopĺňali podstatnú štruktúru, ktorá sa objavuje v súčasných Konštitúciách.

P. Benito Martinez, CM

Obsah ročníka 2009

GENERÁLNE ZHROMAŽDENIE 2009

• Úvod	máj – jún	1
• Zahájenie zhromaždenia		
• Príhovor pri zahájení GZ 2009, P. Grégory Gay, gen. predst.	máj – jún	3
• Spoločnosť v súčasnosti, S. Evelyne Franc, gen. predst.	máj – jún	7
• Voľby		
• Voľba generálnej predstavenej, 1. júna 2009	máj – jún	25
• Voľba generálnej predstavenej: Homília P. Gregory Gay, gen. predstaveného	máj – jún	27
• Voľba generálnych radkýň a generálnej asistentky	máj – jún	29
• V spojení s Cirkvou		
• Posolstvo Svätého Otca gen. predstavenej s. Evelyne Franc Kardinál Tarcisio Bertone, štátny sekretár Vatikánu	máj – jún	30
• Návšteva Kardinála Franca Rode, CM, prefekta CIVCSVA Homília počas eucharistie 25. mája 2009	máj – jún	32
• Návšteva Mons. Gábora Pintera, zástupcu Mons. Baldelli, apoštolského nuncia Francúzska, Homília počas eucharistie 28. mája 2009	máj – jún	38
• Návšteva Kardinála André Vingt Trois, parížskeho arcibiskupa Homília počas eucharistie 9. júna 2009	máj – jún	41
• Prednášajúci		
• Proroctvo a nádej: Biblické základy P. Raniero Cantalamessa, OFM kap Materský dom, 20. mája 2009	máj – jún	48
• Proroctvo a nádej: Vincentský aspekt P. Ján - Peter Renouard, CM Materský dom, 20. mája 2009	júl – august	1
• Spolupráca p. Mário Giro, zodpovedný za medzinárodné vzťahy v Komunitě Sant'Egidio, Materský dom, 27. mája 2009	júl – august	18
• Odpovede na otázky členiek GZ p. Mário Giro, zodp. za medz. vzťahy v Komunitě Sant'Egidio	júl – august	30
• Spolupráca vo vincentskej rodine: „Spolky“ a dcéry kresťanskej Lásky: dve charizmy v službe jedného cieľa, p. Marina Costa, bývalá medz. predsedníčka AIC, 27. 5. 2009	júl – august	35

- Dialóg s inými náboženstvami
Br. Thierry-Marie Courau, OP, riaditeľ ISTR (Vedecký
a teologický inštitút náboženstiev)
Materský dom, 27. 5. 2009 ..... júl – august 45
- Odpovede na otázky členiek GZ, Br. Thierry-Marie Courau ..... júl – august 55
- Ekumenický dialóg
Proroctvo a nádej: Riziká ekumenického dialógu
P. Yves-Marie Blanchard, profesor na Fakulte teológie a nábo-
ženských vied, člen skupiny „Dombes“
Materský dom, 27. mája 2009 ..... júl – august 61
- Komunita ako znamenie proroctva a nádeje
s. Regina Bechtle, sestra kresťanskej lásky z New Yorku
Materský dom, 3. júna 2009 ..... september – október 1

- **Homílie**
- Turíčne svetlo (Eucharistia 4. júna 2009)
P. Gregory Gay, generálny predstavený ..... júl – august 72

- **Ukončenie zhromaždenia**
- Príhovor generálnej predstavej, s. Evelyne Franc
Materský dom, 13. júna 2009 ..... máj – jún 65
- Záverečná eucharistia GZ
Homília generálneho predstaveného P. Gregory Gay ..... máj – jún 70

- **Dokument na obdobie medzi zhromaždeniami 2009 - 2015**
- «Nechajme sa premieňať Duchom Svätým, prameňom proroctva
A nádeje», členky GZ ..... september – október 25

DUCHOVNÝ ŽIVOT

• GENERÁLNI PREDSTAVENÍ

P. Gregory GAY

Listy

- Prednáška z 1. januára 2009 – Materský dom ..... január – február 4
- Pôst 2009 ..... január – február 20
- Prednáška 25. marca 2009 – Materský dom ..... marec – apríl 1
- Príhovor pri zahájení GZ 2009 ..... máj – jún 3
- Voľba generálnej predstavej:
Homília na Svätodušný pondelok, 1. júna 2009 ..... máj – jún 27
- Turíčne svetlo – homília počas eucharistie 4. júna 2009 ..... júl – august 72
- Eucharistia pri ukončení GZ – homília ..... máj – jún 70
- Advent 2009 ..... november – dec. 3

S. Evelyne FRANC

Listy

• List k 1. januáru 2009	január – február	1
• List k 2. februáru 2009	január – február	8
• List zo 14. marca 2009	marec – apríl	19
• Spoločnosť v súčasnosti – GZ 2009	máj – jún	7
• Príhovor na záver GZ 2009	máj – jún	65
• List k 15. augustu 2009	september – október	48
• List z 26. septembra 2009	september – október	52
• List z 26. novembra 2009	november – december	1

Návštevy

• Návšteva v Keni, 7. novembra 2008 Sestry z Kene	január – február	41
• Čínska provincia, 25. novembra 2008 S. Kathleen Grimley, dopisovateľka Ozvien	január – február	45
• Vietnamská provincia, 11. decembra 2008 S. Gonzague Tran Thi Kim Tu, dopisovateľka Ozvien	január – február	48
• Ekvádorská provincia, 16. februára 2009 S. Maria Ines Arevalo Estrada, DKL	marec – apríl	29
• Návšteva Tureckej provincie, 17.-18.10. 2009 Sestry z Istanbulu	november – december	21

P. Javier Alvarez

Prednášky

• Generálne zhromaždenie 2009	január – február	25
• Duchovná obnova pred Renováciou: „Vinčentská mystika“... ..	marec – apríl	7
• Záverečný dokument GZ 2009	september – október	35

Úvahy na mesačnú duchovnú obnovu a modlitbu

• «Musíte sa znovu narodiť» (Jn 3,7)	január – február	34
• Duch. obnova „Lebo veľké je jeho milosrdenstvo voči nám“ :... ..	november - december	8

Príprava Jubilejného roku 350. výročia smrti Zakladateľov

• Rok 2010: dve výročia P. Javier Alvarez, generálny direktor	január – február	74
--	------------------	----

SÚČASNÉ VÝZVY

• Umelecký ateliér Centra Hutt Street v Adelaide Austrálska provincia, Ostrov Fidži a Cookove ostrovy S. Gwen Tamlyn, DKL	január – február	38
• «Nepotrebujeme ľudí, ktorí stavajú múry, ale mosty» Rakúska provincia S. Roswitha Bauer, DKL	marec – apríl	21
• V službe jedného z otroctiev nového tisícročia Sardínska provincia (Talijsko) S. Ignazia Miscali, dopisovateľka Ozvien	marec – apríl	25

AKTUALITY PROVINCIÍ

• USTANOVENIE VIZITÁTORIEK A MENOVANIE DIREKTOROV

Vizitátorky

• Severoindická provincia	september – október	54
• Fortaleza /Brazília/	september – október	54
• Belgicko	september – október	54
• Sevilla /Španielsko/	september – október	54
• Neapol	september – október	54
• Sardínia /Taliansko/	september – október	54
• Severná Afrika	september – október	54
• Rio de Janeiro /Brazília	september – október	55
• Paraguaj	september – október	55
• Japonsko	september – október	55
• Varšava /Poľsko/.....	september – október	55
• Albany, New-York /USA/	november – december	17
• Curitiba /Brazília/	november – december	17
• Francúzsko – Sever	november – december	17
• Cali (Kolumbia)	november – december	17
• Kuba	november – december	17
• Japonsko	november – december	17
• Slovensko	november – december	17
• San Sebastián /Španielsko	november – december	17
• Filipíny	november – december	18
• Peru	november – december	18

Direktori

• Rumunsko	september – október	55
• Blízky Východ	september – október	55
• Krakov /Poľsko/	september – október	55
• Los Altos Hills /USA/	september – október	55
• Madagaskar	september – október	55
• Kuba	september – október	55
• Gijón /Španielsko/	september – október	55
• Sevilla /Španielsko/	september – október	56
• Madrid – Sv. Vincent /Španielsko/	september – október	56
• Amazonka /Brazília/	september – október	56
• Belgicko	september – október	56
• Slovensko	september – október	56
• Turín /Taliansko/	september – október	56
• Sardínia /Taliansko/.....	september – október	56
• Saint Louis /USA/	november – december	18
• Severná Afrika	november – december	18
• Santo Domingo	november – december	18
• Bolívia	november – december	18
• Kolín nad Rýnom /Nemecko/	november – december	18

• NÁVŠTEVY PREDSTAVENÝCH

• Gen. predstavená, s. Evelyne Franc a generálna asistentka s. Margaret Barrett: Návšteva v Keni, 7. 11. 2008		
• Sestry z Kene	január – február	41

- Gen. predst. s. Evelyne Franc a gen. radkyňa s. Julma Neo:
Návšteva Čínskej provincie, 25. 11. 2008
S. Kathleen Grimley, dopisovateľka Ozvien ..... január – február 45
- Gen. predst. S. Evelyne Franc a gen. radkyňa s. Julma Neo:
Návšteva Vietnamskej provincie, 11. 12. 2008
S. Gonzague Tran Thi Kim Tu, dopisovateľka Ozvien ..... január – február 48
- Gen. predst. S. Evelyne Franc a gen. radkyňa s. Blanka Libia Tamayo:
Návšteva Ekvádorskej provincie, 16. 2. 2009
S. María Ines Arevalo Estrada, DKL ..... marec – apríl 29
- Gen. predstavená s. Evelyne Franc a gen. radkyňa s. Françoise Petit:
Návšteva Turecka (Švajčiarska a Rak. provincia) ..... nov. – december 21

• ŽIVOT PROVINCIÍ

AFRIKA

Severná Afrika

- Ustanovenie vizitátorky ..... september – október 54
- Menovanie provinciálneho direktora ..... november – december 18

Madagaskar

- Menovanie provinciálneho direktora ..... september – október 55

SEVERNÁ AMERIKA

Albany, New-York /USA/

- Ustanovenie vizitátorky ..... november – december 17

Los Altos Hill

- Znovumenovanie provinciálneho direktora ..... september – október 55

Saint Louis

- Znovumenovanie provinciálneho direktora ..... november – december 18

JUŽNÁ AMERIKA

Bolívia

- Menovanie provinciálneho direktora ..... november – december 18

Brazília

Amazonka

- Menovanie provinciálneho direktora ..... september – október 56

Curitiba

- Znovuustanovenie vizitátorky na tri roky ..... november – december 17

Fortaleza

- Ustanovenie vizitátorky ..... september – október 54

Rio de Janeiro	
• Znovuustanovenie vizitátorky na tri roky	september – október 55
Kolumbia	
Bogota	
• Jubileum provincie (1959 – 2009) S. Genovéa Nieto Guerrero, DKL	september – október 57
Cali	
• Znovuustanovenie vizitátorky na tri roky	november – december 17
Kuba	
• Po prechode hurikánu Ike na Kube nás chudobní evanjelizovali S. Mária Lazara Fernandez, dopisovateľka Ozvien	január – február 53
• Znovumenovanie provinciálneho direktora	september – október 55
• Ustanovenie vizitátorky	november – december 17
Ekvádor	
• Návšteva s. Evelyne Franc a s. Blanky Líbie Tamayo, 16. februára 2009, s. Mária Ines Arevalo Estrada, DKL	marec – apríl 29
Paraguaj	
• Znovumenovanie vizitátorky na tri roky	september – október 55
Peru	
• Ustanovenie vizitátorky	november – december 18
Dominikánska republika	
• Menovanie provinciálneho direktora	november – december 18
ÁZIA	
Čína	
• Návšteva gen. predstavenej s. Evelyne Franc a gen. radkyne s. Julmy Neo, 25. 11. 2008 S. Kathleen Grimley, dopisovateľka Ozvien	január – február 45
Severoindická provincia	
• Ustanovenie vizitátorky	september – október 54
Japonsko	
• Znovuustanovenie vizitátorky na tri roky	september – október 55
• Ustanovenie vizitátorky	november – december 17
Filipíny	
• Znovuustanovenie vizitátorky na tri roky	november – december 18
Blízky Východ	
• Menovanie provinciálneho direktora	september – október 55
Vietnam	
• Návšteva gen. predstavenej s. Evelyne Franc a gen. radkyne	

s. Julmy Neo, 11. 12. 2008	
S. Gonzague Tran Thi Kim Tu, dopisovateľka Ozvien	január – február 48
EURÓPA	
Rakúsko	
• «Nepotrebuje ľudí, ktorí budujú múry, ale mosty»	
S. Roswitha Bauer, DKL	marec – apríl 21
Belgicko	
• Ustanovenie vizitátorky	september – október 54
• Znovumenovanie provinciálneho direktora na tri roky	
a znovumenovanie provinciálneho vicedirektora na tri roky ..	september – október 54
Kolín nad Rýnom	
• Znovumenovanie provinciálneho direktora	november – december 18
Španielsko	
Gijón	
• Znovumenovanie provinciálneho direktora na tri roky	september – október 55
Madrid – Sv. Vincent	
• Menovanie provinciálneho direktora	september – október 56
San Sebastián	
• Ustanovenie vizitátorky	november – december 17
Sevilla	
• Znovuustanovenie vizitátorky na tri roky	september – október 54
• Menovanie provinciálneho direktora na tri roky	september – október 54
Francúzsko	
Francúzsko - Sever	
• «Rozšír priestor svojho stanu»	
Sestry Marie-Renée Cambourieu a Marie-Renée Lelièvre, DKL	marec – apríl 33
• Ustanovenie vizitátorky	november – december 17
Maďarsko	
• Dcéra kresťanskej lásky, sestra Romana,	
zástankyňa hudobného vzdelávania, S. Mary Alice Hein,	
emeritná prof. na Univerzite Najsv. Mena Ježišovho	marec – apríl 35
Írsko	
• Návšteva gen. prestavenej s. Evelyne Franc a gen. asistentky	
s. Margaret Barrett, návšteva v Keni, 7. 11. 2008	
Sestry z Kene	január – február 41
Taliansko	
Neapol	
• Ustanovenie vizitátorky	september – október 54

Sardínia

- V službe jedného z otroctiev nového tisícročia
S. Ignazia Miscali, dopisovateľka Ozvien ..... marec – apríl 25
- Znovuustanovenie vizitátorky na tri roky ..... september – október 54
- Menovanie provinciálneho direktora ..... september – október 56

Turín

- Menovanie provinciálneho direktora ..... september – október 56

Poľsko

Krakov

- Znovumenovanie provinciálneho direktora na tri roky ..... september – október 55

Varšava

- Znovuustanovenie vizitátorky na tri roky ..... september – október 55

Slovensko

- Menovanie provinciálneho direktora ..... september – október 56
- Znovuustanovenie vizitátorky na tri roky ..... november – december 18

Švajčiarsko - Turecko

- Svedectvo poslušnosti sestry Jozefíny
Sestry Nemocnice pokoja (Istanbul) ..... január – február 51
- Návšteva gen. predstavenej s. Evelyne Franc a gen.
radkyne s. Françoise Petit v Turecku, 17.-18.10.09 ..... november – december 21

OCEÁNIA

Austrália, ostrov Fidži a Cookove ostrovy

Austrália

- Umelecký ateliér Centra Hutt Street v Adelaide
S. Gwen Tamlyn, DKL ..... január – február 38

DEJINY SPOLOČNOSTI

Príprava Jubilejného roku 350. výročia smrti Zakladateľov

- Rok 2010: dve výročia
P. Javier Alvarez, generálny direktor ..... január – február 74
- Dva odlišné a zároveň súbežné životy, ten istý osud
P. Bénito Martinez, CM ..... marec – apríl 62
- Svätá Lujza de Marillac - predslov
S. Claire Herrmann, Archívna služba ..... január – február 76
- Svätá Lujza de Marillac – I. časť: Svedkovia hovoria a konajú
S. Claire Herrmann, Archívna služba ..... marec – apríl 48
- Svätá Lujza de Marillac – II. časť: 20. storočie:
Dejiny, spomienka, meditácia
S. Claire Herrmann, Archívna služba ..... september – október 60
- Sv. Lujza de Marillac – III. časť: 20. storočie:
Dejiny, spomienka, meditácia
s. Claire Herrmann, Archívna služba ..... november – december 38

- Vzájomný vplyv sv. Vincenta a sv. Lujzy pri zakladaní Spoločnosti DKL, P. Benito Martinez, CM ..... november – december 47

V časoch svätého Vincenta... a dnes

- Komunita dvanástich
P. Jean Morin, CM ..... január – február 55
- Chudobný podľa svätého Vincenta
P. Jean Morin, CM ..... marec – apríl 38

Krátka meditácia na 15. august

- Martin Luther ..... júl – august 75

Jubilejný rok

350. výročia

smrti

Zakladateľov

OBSAH

Duchovný život

- 1 List 26. novembra 2009
Pre dcéry kresťanskej lásky
s. Evelyne Franc, generálna predstavená
- 3 Advent 2009
P. Gregory Gay, generálny predstavený
- 8 Úvaha pre mesačnú duchovnú obnovu: „Lebo je veľké jeho milosrdenstvo voči nám“
(Ž 116, 2), P. Javier Alvarez, generálny direktor

Aktuality z provincií

Menovania

- 17 Menovania vizitátoriek a provinciálnych direktorov

Návštevy predstavených

- 19 Návšteva gen. predstavenej s. Evelyne Franc a s. Žofie Daniščákovej pri
príležitosti 90. výročia Slovinskej provincie
s. Cveta Jost, dopisovateľka Ozvien
- 21 Návšteva gen. predstavenej s. Evelyne Franc a s. Françoise Petit pri
príležitosti 170 rokov pôsobenia DKL v Turecku. pri
Sestry z Istanbulu

Svedectvo sestier

- 25 Provincia India-juh: Dom sv. Kataríny v Raikii počas vzbúr v Kandhamal
Sestry provincie
- 29 Provincie Talianska
Vincentská rodina odpovedá na SOS zemi v Abruzzo
S. Maddalena Castrica, dkl
- 34 Medzinárodné stretnutie Združenia zázračnej medaily
Materský dom DKL, 15.-20. novembra 2009
P. Enrique Rivas, CM, medzinárodný vicedirektor ZZM

Krátke správy

- 37 * Z príležitosti úmrtia s. Vittorie Camiolo, dkl
* z príležitosti návštevy generálneho direktora v Albánskej oblasti

Dejiny Spoločnosti

Príprava na Jubilejný rok 350. výročia od smrti Zakladateľov

- 38 Svätá Lujza de Marillac; 20. stor.: dejiny – pamiatka – meditácia
S. Claire Hermann, Archívna služba
- 47 Vzájomný vplyv sv. Vincenta a sv. Lujzy pri založení Spoločnosti DKL
P. Benito Martinez, CM
- 58 OBSAH ROČNÍKA 2009